

ΖΑΠΑΤΤΑΣ

No1 Γενάρης '06

ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗ
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδα 3
Πρακτικές της
Εξέγερσης

Σελίδα 6
Ζαπατίστικος Στρατός Εθνικής
Απελευθέρωσης

Σελίδα 9
6η Διακήρυξη της
Λακαντόνα

Σελίδα 25
Τα Συνδικάτα φεύγουν Μακίλας
έρχονται

Σελίδα 29
Για τα Μακίλας

Σελίδα 30
Μια μικρή ενημέρωση για το τι
συμβαίνει στη Τσιάπας

Σελίδα 31
Απόσπασμα
συνέντευξης του Τζέιμς Πέτρα

επιτέλους όραμα!

Αφορμή για την έκδοση αυτού του Εντύπου στάθηκε η 6η Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα στην Τσιάπας του Μέξικο, από τους Ζαπατίστας, που αποφασίστηκε τον Ιούνιο του 2005.

Σηματοδοτεί, για μας, ένα μεγάλο και θαρραλέο βήμα προς τα μπροστά: οι Ζαπατίστικοι Δήμοι δεν περιορίζονται μόνο στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων των Ιθαγενών, αλλά βγαίνουν από τη Ζούγκλα και απευθύνονται στην κοινωνία του Μέξικο, και όχι μόνο. Εναντιώνονται στην καπιταλιστική νεοφιλελεύθερη επίθεση και έρχονται σε επαφή με τους εργάτες, τους αγρότες, του φοιτητές, τους δασκάλους, τους υπαλλήλους, τους ομοφυλόφιλους, τις γυναίκες....., για τη δημιουργία του Ενιαίου Μετώπου στη Βάση.. Μακριά και έξω από κόμματα. Μακριά και έξω από το Κράτος. Μακριά και έξω από τις εκλογές(που θα γίνουν τον Ιούνιο του 2006).

Θα οργάνωσουν το Μέξικο για 6 ολόκληρους μήνες, (έχοντας ήδη αρχίσει από το Γενάρη του 2006), προσπαθώντας να έρθουν σε επαφή με εργάτες των “μακίλας”(εργοστάσια φασόν), με συνοικιακά συμβούλια, με ομάδες φοιτητών, επιτροπές υπεράσπισης πολιτικών κρατούμενων, γυναικείες οργανώσεις, οργανώσεις νεολαίων, πάντα με το δικό τους τρόπο: “προχωράμε ακούγοντας τους άλλους”. Καμμία σχέση με “εξαγωγή” μοντέλου, με “εξαγωγή” επανάστασης.

Στην παρούσα διεθνή κατάσταση και με δεδομένη την ύφεση των κοινωνικών, εργατικών και επαναστατικών αγώνων είναι, για μας, μια σημαντική πρόταση, ένα όραμα που πρέπει να δημοσιοποιηθεί, να συζητηθεί, ακόμα κι αν, σε κάποια σημεία, μπορούμε να διαφωνούμε μαζί τους(όπως, π.χ., στις αλλαγές στο Σύνταγμα, αναφορές στην “πατρίδα”, μεξικάνικος ύμνος, σημαία κ.α). Ωστόσο να σημειώσουμε ότι αυτές οι “διαφωνίες” χρίζουν περαιτέρω ψαξίματος.

Σημασία δεν έχουν, τόσο οι λέξεις, όσο οι πράξεις. Μακριά λοιπόν, από εύκολες απορρίψεις, κριτικές και αναθεματισμούς, βγάζουμε, πολιτικά, το καπέλο στους αγωνιζόμενους Ζαπατίστας. Γιατί, πιστεύουμε, ότι δικαίωμα στην κριτική υπάρχει μόνο όταν συνοδοιπορείς με όσους αγωνίζονται και, βέβαια, όταν η κριτική είναι “συντροφική”, δηλ. θετική για να προχωράμε, και όχι “καταστροφική”. Και για να το πούμε έξω από τα δόντια: ποιοί είμαστε εμείς, με τι παρελθόν, παρόν και μέλλον που θα το παίζουμε κριτές και γνώστες της καθαρής αλήθειας, της “καθαρής” επανάστασης.

Τέλος, τι να πεις για τους Ζαπατίστας; δεν έχουν φάρμακα, το φαί φτάνει τσίμα-τσίμα, τους διαλύουν οι τυφώνες, τους δολοφονεί ο Στρατός και οι παρακρατικοί και εκείνοι επιμένουν να δείχνουν την αλληλεγγύη τους, σε όλους εμάς του πρώτου κόσμου, στέλνοντάς μας καφέ και υφάσματα.....

Η έκδοσή μας, αυτή, που ελπίζουμε ότι θα έχει συνέχεια, θα τροφοδοτείται (όπως και σ’ αυτό το τεύχος) με ανταποκρίσεις από την Τσιάπας (και το Μέξικο), από συντρόφους της “Σπείρας Αλληλεγγύης-Σπόροι Αντίστασης”, που βρίσκονται ήδη εκεί από τον Οκτώβριο του 2005 και προσπαθούν να στήσουν ένα οδοντοτεχνικό εργαστήριο.

Υ.Γ. Πολλά έχουν γραφτεί τελευταία σε ελληνικές εφημερίδες σχετικά με το “πέρασμα” από τον ένοπλο αγώνα στον “ειρηνικό” και για μια “μετεξέλιξη” του EZLN σε κόμμα. Τίποτε το ψευδέστερο. Τα όπλα τα κρατάνε για να υπερασπίζονται τις κοινότητες και του δήμους τους. Όσο για το “κόμμα”, είναι καθαρή πρόκληση και απόπειρα διαστρέβλωσης. Εμείς απλώς αναρωτιόμαστε από πότε το ενιαίο μέτωπο στη βάση ταυτίζεται με το κόμμα;

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Η έμπρακτη αυτονομία

Ουσιαστικά, πρόκειται για την ολοκλήρωση μιας διαδικασίας που ξεκίνησε το Δεκέμβριο του 1994 με την ανακήρυξη 30 αυτόνομων ζαπατιστικών δήμων σε μεγάλο μέρος της επικράτειας του Τσιάπας.

Τον Αύγουστο του 2003, ο EZLN προχώρησε στη συγκρότηση ενός ανώτερου βαθμού αυτοδιοίκησης, κατανέμοντας αυτούς τους δήμους σε πέντε «πολιτικοπολιτιστικούς χώρους» με την ονομασία Caracoles (σαλιγκάρια) κι εγκαθιστώντας σε καθέναν μια «Επιτροπή Χρηστής Διακυβέρνησης», που αποτελείται από ανακλητούς εκπροσώπους των δήμων.

Τα βασικά καθήκοντα αυτών των νέων αρχών, μας εξηγεί η Γκλόρια, είναι δυο λογίων. Αφενός μεν, εξισορρόπηση της βοήθειας που διοχετεύεται από το κίνημα αλληλεγγύης προς τις εξεγερμένες κοινότητες, ώστε να διορθωθεί η υφιστάμενη σήμερα ανισοκατανομή.

Πρόκειται για μια εξαιρετικά λεπτή παρέμβαση ζωτικής όμως σημασίας: «Πρέπει να επισημανθεί ότι η αυτονομία των ιθαγενών κοινοτήτων θα ήταν αδιανόητη χωρίς αυτή τη βοήθεια όλα αυτά τα προγράμματα (υγείας, εκπαίδευσης, εμπορίου) που βρίσκονται σε εξέλιξη χάρη στη συμβολή της εγχώριας και διεθνούς κοινωνίας των πολιτών. Η οργάνωση των Caracoles επιφέρει αλλαγές στον τρόπο με τον οποίο δρομολογούνται αυτά τα προγράμματα. Οι Επιτροπές Χρηστής Διακυβέρνησης γνωστοποίησαν την πρόθεσή τους να οργανώσουν οι ίδιες αυτή τη βοήθεια, να την εξισορροπήσουν, ενισχύοντας λ.χ. τις κοινότητες εκείνες που μέχρι τώρα είχαν ευνοηθεί λιγότερο γιατί ήταν λιγότερο διάσημες στους φιλοζαπατιστικούς κύκλους». Το δεύτερο καθήκον των επιτροπών αφορά την απονομή της δικαιοσύνης και την εκπροσώπηση των εξεγερμένων κοινοτήτων απέναντι στις επίσημες, «συνταγματικές» αρχές. Τι συμβαίνει λ.χ. όταν μια ζαπατιστική κοινότητα (ή οικογένεια) έχει κάποια διαφορά με μια «νομιμόφρονα» ομολογή της; Ποιος θα τη δικάσει και με βάση ποιους κανόνες; «Για την επίλυση οποιασδήποτε διαφοράς», εξηγεί η συνομιλήτριά μας, «πάντα γίνεται

συζήτηση με τους ενδιαφερόμενους. Το καινούριο, σ' αυτή την περίπτωση, είναι πως αυτή η συζήτηση διεξάγεται πλέον σε επίπεδο τοπικών αρχών. Αν μια ζαπατιστική οικογένεια έχει κάποια διαφορά με μια μη ζαπατιστική οικογένεια, δεν διαπραγματεύονται μεταξύ τους, αλλά καθεμιά έχει τη δική της αρχή, που θα διαπραγματευθεί για λογαριασμό της. Κάτι που, φυσικά, συνεπάγεται την έμμεση αναγνώριση της ύπαρξης των αυτόνομων δημοτικών αρχών από το επίσημο κράτος».

Επαναστατικό και εθιμικό δίκαιο

Εξίσου ενδιαφέρουσα είναι η ανάλυση του συστήματος Δικαιοσύνης στην εξεγερμένη ζώνη.

«Σημείο αναφοράς δεν είναι τόσο οι κανόνες του EZLN, όσο οι κανόνες των ιθαγενών κοινοτήτων, ένα εθιμικό δίκαιο που εφαρμόζεται στην πράξη εδώ και αιώνες χωρίς να έχει αναγνωριστεί επίσημα από τη συντεταγμένη πολιτεία. Ηθη και έθιμα που, ακόμη και σήμερα, στις περιοχές των Ζαπατίστας εξακολουθούν να θεωρούνται υπέρτερα του θετού δικαίου. Και τα οποία δεν είναι, βέβαια, πάντοτε καλά, όπως και οι ίδιοι οι Ζαπατίστας αναγνωρίζουν». «Αυτή η ισορροπία», συνεχίζει, «αποτελούσε πραγματικότητα ήδη πριν από την εξέγερση του 1994. Πιστεύω ότι είναι αδύνατο να εξηγηθεί το ριζωμα του EZLN στις κοινότητες, η διαφύλαξη του μυστικού της ύπαρξης και της προετοιμασίας του από δεκάδες χιλιάδες ιθαγενείς, αν δεν λάβουμε υπόψη μας αυτή την εξέλιξη. Την επιβολή, δηλαδή, της ιθαγενούς κουλτούρας σ' ένα κίνημα που είχε φτάσει αρχικά στο Τσιάπας φορτωμένο μ' ένα ολόκληρο θεωρητικό φορτίο επαναστατικών δογμάτων και ιδεολογικών αρχών».

Η συνομιλήτριά μας επιμένει ιδιαίτερα σ' αυτό το σημείο: την άρνηση του EZLN να επιβάλει με το ζόρι τη δική του οπτική στη μαζική του βάση, καθώς και την ταυτόχρονη ζύμωσή του με τις παραδοσιακές ιθαγενείς κοινότητες και τις προωθημένες εκείνες δυνάμεις που συγκροτούν τις εξωτερικές πολιτικές του συμμαχίες. «Υπάρχει ένα πράγμα», μας λέει, «που οι Ζαπατίστας έχουν επαναλάβει πολλές

φορές: ότι, αντί να προτείνουν ένα μοντέλο, μια συγκεκριμένη θεωρία που πρέπει να ακολουθηθεί, εισηγούνται περισσότερο μια πρακτική. Λένε: "δεν έχουμε τη συνταγή για έναν καλύτερο κόσμο, τον φτιάχνουμε στην πορεία, μαθαίνουμε από τις δυσκολίες μας". Αυτό είναι το πιο σημαντικό στο ζαπατιστικό φαινόμενο. Οτι δεν είναι κάτι το ολοκληρωμένο ούτε παρουσιάζεται σαν τέτοιο. Προσωπικά, πιστεύω ότι η μεγάλη ποιότητα του ζαπατιστικού κινήματος ήταν ότι ήξερε να ακούει. Μέσα από τη συνάντησή του με την κοινωνία των πολιτών, οι μεν εξωτερικοί συνομιλητές έμαθαν πολλά από τους Ζαπατίστας, αλλά και οι Ζαπατίστας έμαθαν πολλά».

Κεντρική επιλογή του EZLN, ήταν ένας διαρκής διάλογος με την κοινωνία που τους στηρίζει. Παράδειγμα, η εκπαίδευση: «Ο Ζαπατισμός είναι παρών σε όλη την έκταση του Τσιάπας, όπου επικρατούν κουλτούρες αρκετά διαφορετικές ή μια από την άλλη. Πολιτική του, είναι ο σεβασμός αυτής της διαφορετικότητας. Δεν έχουν φτάσει ένα ενιαίο εκπαιδευτικό σύστημα για όλη τη ζαπατιστική ζώνη. Υπάρχουν πέντε διαφορετικά εκπαιδευτικά συστήματα: άλλο στις κοινότητες Τσοτσίλ των Υψιπέδων, που διακρίνονται για την περιχαράκωσή τους, άλλο στους Τσελτάλ της ζούγκλας, που είναι πολύ πιο ανοιχτοί. Φυσικά υπάρχουν πολλά προβλήματα. Η αναγνώριση της διαφορετικότητας, όμως, ξεκινά από την ίδια την πρακτική».

Το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αυτών των ισορροπιών αποτελεί ο χειρισμός του γυναικείου ζητήματος.

Η γυναικεία απελευθέρωση

«Η κατάσταση της Ινδιάνας», υπενθυμίζει η συνομιλήτριά μας, «είναι κάτι πάνω στο οποίο πρέπει να γίνει πάρα πολλή δουλειά, γιατί με βάση τα παραδοσιακά ήθη κι έθιμα η γυναίκα είναι ακόμη πιο περιθωριοποιημένη μέσα στην ίδια την περιθωριοποίηση των ιθαγενών. Η αλλαγή αυτή όμως πρέπει να στηρίζεται στη δυναμική των ίδιων των τοπικών κοινωνιών.

Το 1995-96, πολλές γυναίκες απογοητεύθηκαν φθάνοντας σε κάποια εξεγερμένη κοινότητα και βλέποντας ότι η επαναστατική νομοθεσία του EZLN για τις γυναίκες δεν εφαρμοζόταν κατά γράμμα. "Πού είναι αυτός ο ιδανικός κόσμος, για τον οποίο μιλάνε οι Ζαπατίστας;".

Δεν υπάρχει ιδανικός κόσμος, βρισκόμαστε σε μια διαδικασία οικοδόμησης, οι τοπικές κοινωνίες κινούνται κι αλλάζουν με βάση τους δικούς τους ρυθμούς, που διαφέρουν πολύ από τους δικούς μας».

Η εκπαίδευση αποτελεί «ένα διαφωτιστικότατο παράδειγμα όσων έχουν πραγματοποιήσει οι Ζαπατίστας. Μέσα στα επτά χρόνια που έζησα εκεί, υπήρχαν κοριτσάκια που τα γνώρισα τριών χρόνων και τώρα είναι δέκα. Παλιότερα, δεν υπήρχε η παραμικρή πιθανότητα να πάνε σχολείο, να μάθουν να διαβάζουν και να γράφουν -για να μη μιλήσουμε για τα υπόλοιπα. Η μοναδική επιλογή που είχαν στα δέκα τους χρόνια, ήταν να φροντίζουν τα μικρότερα αδέρφια τους. Τα αγόρια μπορούσαν να πάνε σχολείο, τα κοριτσάκια όμως ποτέ. Σήμερα, στις ζαπατιστικές κοινότητες τα κορίτσια πηγαίνουν σχολείο. Σ' εμάς μπορεί να φαίνεται κάτι το φυσιολογικό, όμως για την τοπική κοινωνία συνιστά μια ριζοσπαστική αλλαγή».

Εξίσου σημαντική αλλαγή αποτελεί η ανάδειξη γυναικείων στελεχών: «Υπάρχουν γυναίκες σε υπεύθυνα πόστα, σε όλα τα επίπεδα: τοπικές υπεύθυνοι, περιφερειακές υπεύθυνοι, μέλη της Παράνομης Επιτροπής, στρατιωτικοί διοικητές, σε όλη τη δομή του ζαπατιστικού στρατού και των κοινοτήτων υπάρχουν γυναίκες. Αυτό είναι μια τεράστια αλλαγή σε σχέση με την κουλτούρα που υπήρχε -και σε μεγάλο βαθμό εξακολουθεί να υπάρχει- όσον αφορά τη θέση της γυναίκας».

Σύμφωνα με τη συνέντευξη του Μάρκος που περιέχεται στο βιβλίο της Γκλόρια, το 30% των μελών της Παράνομης Ιθαγενούς Επαναστατικής Επιτροπής (CCRI),

του καθοδηγητικού δηλαδή οργάνου του EZLN, είναι σήμερα γυναίκες. Μέχρι πριν από τρία χρόνια, το ποσοστό τους κυμαινόταν μεταξύ 10% και 15%.

Αναρωτιόμαστε ποιο ρόλο έπαιξε σ' αυτή την αλλαγή των νοοτροπιών η ύπαρξη ανταρτισσών. Γυναικών, δηλαδή, που παραβίασαν όλα τα τοπικά στερεότυπα για το ρόλο και τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία.

«Καθοριστικό ρόλο. Το γεγονός ότι μια γυναίκα μπορεί να οπλοφορεί, ήταν σημαντική αλλαγή. Το γεγονός ότι μια ιθαγενής εγκαταλείπει την οικογένειά της και φεύγει στο βουνό, όπου ζει ανάμεσα σε πολλούς άντρες, είναι ήδη κάτι το ριζοσπαστικό. Όταν αυτή η γυναίκα επιστρέφει στην κοινότητά της, ένοπλη, ένστολη, γνωρίζοντας να γράφει και να διαβάζει, μ' όλην αυτή την πολιτική εκπαίδευση, προκαλεί μια αλλαγή πάρα πολύ σημαντική. Την πρώτη τέτοια αντάρτισσα θα ακολουθήσουν άλλες τέσσερις, ύστερα άλλες πέντε από διπλανό χωριό κ.ο.κ.

Οι αντάρτισσες κάνουν μια ζωή διαμετρικά αντίθετη απ' αυτή των γυναικών στα χωριά. Μπορούν λ.χ. να παντρευτούν όσες φορές θέλουν και να χωρίσουν όσες φορές θέλουν. Αρκεί μονάχα ο λόγος τους: "Θέλω να ζήσω με αυτό τον άντρα". Μια χωρική μπορεί να μην ονειρεύεται τέτοια ελευθεριότητα, γιατί έχει το ταίρι της, η ύπαρξη όμως και μόνο αυτής της δυνατότητας δεν παύει να τη γοητεύει.

Μια άλλη σημαντική αλλαγή, είναι ότι όλες οι αντάρτισσες χρησιμοποιούν αντισυλληπτικά. Κι αυτή την ιδέα αρχίζουν να τη διαδίδουν στις κοινότητες. Εξηγούν στις γυναίκες ότι στο χέρι τους είναι ν' αποκτήσουν ή όχι παιδί. Κάτι αδιανόητο πριν από μερικά χρόνια! Πρόκειται κι εδώ για αποτέλεσμα της επιρροής των ανταρτισσών, αλλά και όλης αυτής της επαφής με την κοινωνία των πολιτών, του ανοίγματος των ιθαγενών κοινοτήτων προς αυτό που συμβαίνει στο υπόλοιπο Μεξικό». ★

Πηγή : "Ιός" της "Ε"
Φύλλο της 1/2/2004

Ζαπατίστικος Στρατός Εθνικής Απελευθέρωσης

ΜΕΞΙΚΟ

13 Ιουλίου 2005

Προς τα άτομα, τις οργανώσεις, τις κολεκτίβες, τις ομάδες και τις ενώσεις της αριστεράς που συμφωνούν με όσα προτάθηκαν στην όη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα.

Σύντροφοι και συντρόφισσες

Χαιρετισμούς από όλους τους άντρες, τις γυναίκες, τα παιδιά και τους ηλικιωμένους του EZLN. Σας γράφω για να σας πω λίγα πράγματα για το πώς έχουμε σκεφτεί ότι μπορούμε να προχωρήσουμε τη δουλειά για την Εθνική Καμπάνια με Άλλη Πολιτική για ένα

Εθνικό Πρόγραμμα Πάλης της Αριστεράς και για ένα Νέο Σύνταγμα. Μμμ... Ίσως να προχωρούσαμε λίγο εάν αρχίζαμε αλλάζοντάς της τ'όνομα, γιατί είναι τόσο μακρύ που όταν κάποιος φτάνει στο τέλος ήδη έχει ξεχάσει πώς αρχίζει. Ωραία, αλλά αυτό πια θα το δούμε τότε που θα δουλεύουμε όλοι μαζί για να καταλήξουμε σε συμφωνίες -όλοι- σ'αυτό και σ'άλλα θέματα. Προς το παρόν, για να συνοψίσουμε και να συνοψίζουμε, εμείς θα τη λέμε "Η Άλλη Καμπάνια".

Λοιπόν, να σας πω πρώτα για το πώς οργανωνόμαστε εμείς στον EZLN γι αυτή τη δουλειά. Η απόφασή μας ήταν να μοιράσουμε τις δουλειές και, σύμφωνα με τις συνήθειές μας, να φτιάχνουμε επιτροπές. Οι επιτροπές είναι ομάδες συντρόφων και συντροφισσών που τους ανατίθεται μια δουλειά και που ενημερώνουν όλους για το πώς πάει αυτή η δουλειά και δεν κάνουν ότι τους κατεβαίνει αλλά ότι τους λένε όλοι να κάνουν. Έτσι, η ζαπατιστική διοίκηση μοιράστηκε τις δουλειές:

Ένα κομμάτι, η πλειοψηφία, θα αναλάβει τα ζαπατιστικά χωριά, να τα υπερασπίζεται, να στηρίζει την αυτονομία τους και να τα κατευθύνει στον αγώνα. Αυτή η ομάδα είναι από μόνη της η Παράνομη Επαναστατική Επιτροπή των Ιθαγενών-Γενική Διοίκηση (CCRI-CG) του EZLN.

Άλλο κομμάτι της CCRI-CG, μικρό, θα αναλάβει το διεθνές μέρος αυτών που θέτει η όη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα. Αυτή την ομάδα την ονομάζουμε "Διαγαλαξιακή Επιτροπή του EZLN" η απλώς "Διαγαλαξιακή Επιτροπή".

Κι ένα άλλο κομμάτι της CCRI-CG, μικρό επίσης, θα αναλάβει τα εσωτερικά, δηλ. τα της εθνικής καμπάνιας κλπ, την "Άλλη Καμπάνια". Αυτή την ομάδα τη βαφτίσαμε "Έκτη Επιτροπή του EZLN" ή πιο απλά "Έκτη Επιτροπή".

Λοιπόν, τώρα θα σας πω για την "Έκτη Επιτροπή" και την επόμενη φορά σας λέω για τη "Διαγαλαξιακή Επιτροπή".

Η "Έκτη Επιτροπή" είναι αυτή που, πρωτ'από όλα, θα συναντηθεί με όλους από την αριστερά που είναι σύμφωνοι με την "Άλλη Καμπάνια" και που δεν είναι οργανώσεις ή άτομα που παίρνουν μέρος στις εκλογές. Μαζί μ'αυτούς θα φτιάξει ένα σχέδιο για να διασχίσουν όλο το Μεξικό. Καλά, όχι όλο. Μόνο

όπου μας καλέσουν. Εάν σ'ένα μέρος δε θέλουν να μας δεχτούν, ε δε θα πάμε, γιατί δεν πρόκειται να επιβάλλουμε τη γνώμη μας με το ζόρι. Λοιπόν, αυτή η "Εκτη Επιτροπή" ήδη συμφώνησε με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του περιοδικού RebelDna και στις 1 Αυγούστου αυτού του χρόνου θα μας στείλουν μια λίστα με όλες τις οργανώσεις και τα άτομα που θα δηλώσουν πως είναι σύμφωνοι με την όη Διακήρυξη και θέλουν να δουλέψουν για την "Άλλη Καμπάνια" (θυμηθείτε ότι η ηλεκτρονική διεύθυνση είναι conlasexta@revistarebeldia.org). Βεβαίως και είναι πιθανό κάποιες οργανώσεις να μην έχουν καταλήξει ακόμα σχετικά με την όη Διακήρυξη ή να περιμένουν να δουν αν ο Lopez Obrador τους δώσει καμιά θέση υποψηφίου ή να δουν αν ο Cardenas φύγει από το PRD και προωθηθεί ως υποψήφιος άλλου κόμματος ή είναι πιθανό κάποιοι να τη διαβάζουν ακόμα ή ακόμα να μην την έχουν λάβει κι έτσι να μην καταφέρουν να δηλώσουν σύμφωνοι πριν από τις 31 Ιουλίου. Δε χρειάζεται ν'ανησυχούν, μπορούν να το κάνουν οποιαδήποτε στιγμή και να μουν στη δουλειά σ' όποιο σημείο και να βρισκόμαστε. Καλά, όμως μ'αυτούς που θα δηλώσουν, το αργότερο ως τις 31 Ιουλίου, ότι είναι πανέτοιμοι λοιπόν μ'αυτούς θα συναντηθούμε πρώτα για ν'αρχίσουμε να καταλήγουμε σε συμφωνίες για το σχέδιο της "Άλλης Καμπάνιας". Αυτές οι συναντήσεις θα γίνουν τον Αύγουστο και μέρος του Σεπτεμβρίου, γιατί δε θα συναντηθούμε όλοι μαζί ανακατεμένοι, αλλά πρώτα κάποιοι, μετά άλλοι και μετά πια όλοι. Θα γίνουν στη Τσιάπας, σε κάποια από τις ζαπατιστικές κοινότητες που θα θελήσει να μας δεχτεί γι αυτή τη δουλειά. Επιλέξαμε σαββατοκύριακα για να μην πρέπει να λείπει ο κόσμος από τις δουλειές του... τουλάχιστο όχι για πολύ. Έτσι, το πρόγραμμα που σας προτείνουμε είναι το ακόλουθο (προσοχή: μπορεί να υπάρξουν αλλαγές αλλά θα σας ενημερώσουμε):

- Πολιτικές οργανώσεις της Αριστεράς: Άφιξη την Παρασκευή 5 Αυγούστου, συνάντηση το Σάββατο 6 Αυγούστου, αναχώρηση την Κυριακή 7 Αυγούστου.

- Οργανώσεις των Ιθαγενών και Ινδιάνικοι Λαοί του Μεξικού: Άφιξη την Παρασκευή 12 Αυγούστου συνάντηση το Σάββατο 13 Αυγούστου αναχώρηση την Κυριακή 14 Αυγούστου.

- Κοινωνικές Οργανώσεις της Αριστεράς: Άφιξη την Παρασκευή 19 Αυγούστου, συνάντηση το Σάββατο 20 Αυγούστου, αναχώρηση την Κυριακή 21 Αυγούστου.

- Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, καλλιτεχνικές, πολιτιστικές, ομάδες, κολεκτίβες κλπ: Άφιξη την Παρασκευή 26 Αυγούστου, συνάντηση το Σάββατο 27 Αυγούστου, αναχώρηση την Κυριακή 28 Αυγούστου.

- Γυναίκες, άντρες, ηλικιωμένοι, παιδιά - ατομικά, οικογενειακά, ως κοινότητες, δρόμοι, γειτονιές ή συνοικίες: Άφιξη την Παρασκευή 2 Σεπτεμβρίου, συνάντηση το Σάββατο 3 Σεπτεμβρίου, αναχώρηση την Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου.

- Άλλοι (δηλ. όσοι δε μπορέσουν να είναι σε καμιά από τις προηγούμενες ημερομηνίες): Άφιξη την Παρασκευή 9 Σεπτεμβρίου, συνάντηση το Σάββατο 10 Σεπτεμβρίου, αναχώρηση την Κυριακή 11 Σεπτεμβρίου.

Εμείς υπολογίζουμε ότι, αν όλα πάνε καλά, θα μπορέσουμε να κάνουμε μια κοινή δημόσια διακήρυξη (δηλ. όχι μόνο του EZLN, αλλά όλων όσων θα έχουν συμφωνήσει) στις 16 Σεπτεμβρίου. Μ'αυτή τη δημόσια διακήρυξη και πλέον με μια επιτροπή όλων που θα 'χουν μπει στη δουλειά, θα συνεχίσουμε να συναντιόμαστε με ομάδες και άτομα που θα προσχωρούν σ'αυτή την πρωτοβουλία.

Έτσι λοιπόν, σας ενημερώνουμε έγκαιρα για να ετομαστείτε και να δείτε τι θα κάνετε με τον ορισμό απεσταλμένων ή αντιπροσώπων, τα έξοδα του ταξιδιού τους, το κολατσιό, την κουβέρτα, το αδιάβροχο (βρέχει πολύ και θα βρέξει περισσότερο), το φακό, τις μπαταρίες, τις μπότες για τη λάσπη, τα χαρτιά τους, το τετράδιο και το μολύβι για να σημειώνουν ώστε να ενημερώσουν με ακρίβεια τους δικούς τους κλπ. Σας ζητάμε ως χάρη να φέρετε τρόφιμα μαζί σας που θα τα ετοιμάζετε μόνοι σας, για να μην πέσει μεγάλο το βάρος στις κοινότητες που, γενναιόδωρες όπως πάντα, θα μας δεχτούν. Και από τις οργανώσεις, τις ομάδες και τις κολεκτίβες, ζητάμε λοιπόν να μη έρθουν όλοι-τσούρμο, αλλά να ορίσουν κάποιους και κάποιες γι αυτή τη δουλειά, έτσι που να μπορέσουμε να συζητήσουμε και να καταλήξουμε, γιατί αν είμαστε πολλοί θα γίνει χάβρα και θα φάμε τη ζωή μας συζητώντας κι οι πολιτικοί θα τελειώσουν τη χώρα μας πριν εμείς προλάβουμε να συμφωνήσουμε ότι θα τους εμποδίσουμε.

Κι από όλους και όλες σας ζητάμε νά'χετε πολύ όρεξη, γιατί ασφαλώς και έχουμε κάτι να χάσουμε: την Πατρίδα.

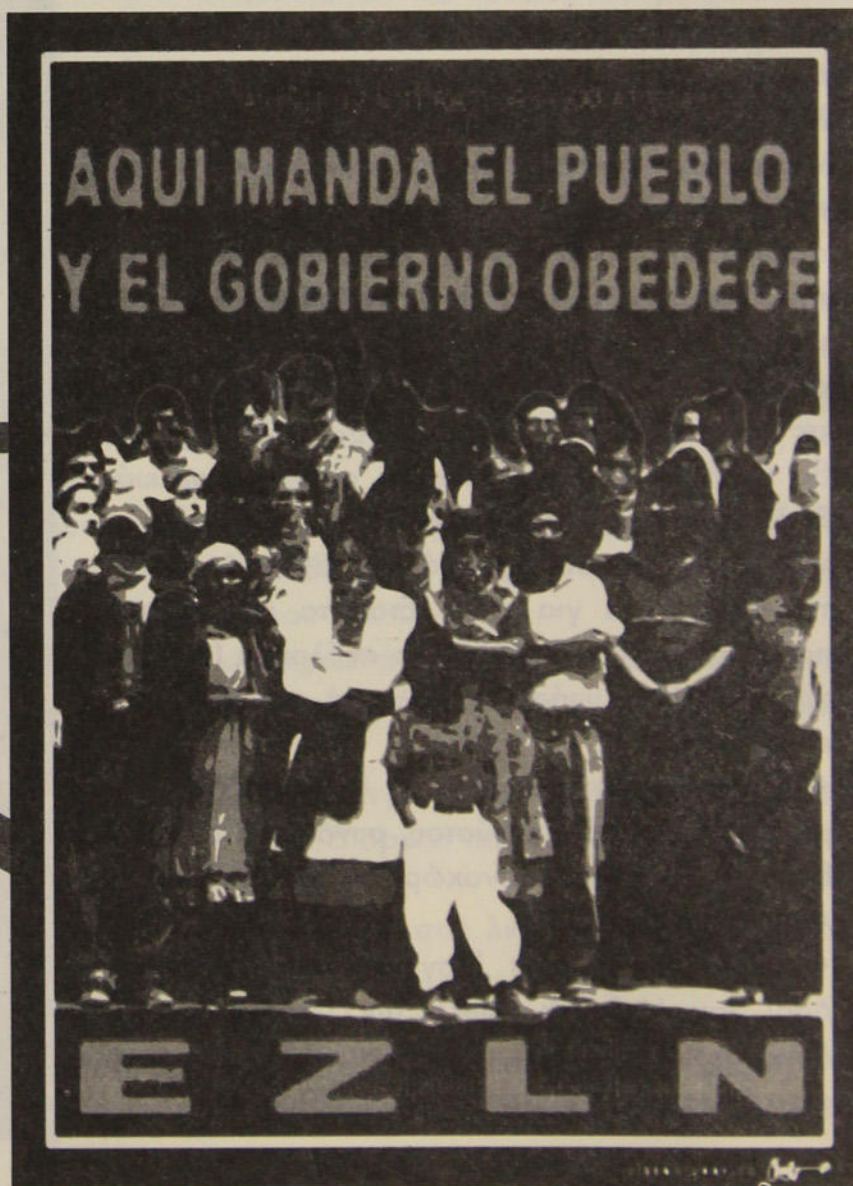
Εντάξει. Υγεία και η καρδιά να χτυπά εκεί που έτσι κι αλλιώς βρίσκεται, στ'αριστερά.

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

Για την Έκτη Επιτροπή της CCRI-CG του EZLN

Εξεγερμένος Υποδιοικητής Μάρκος

Μεξικό, Ιούλιος 2005

ELZN

6η Διακήρυξη Λακαντόνα

ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΕΚΤΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΛΑΚΑΝΤΟΝΑ

Αυτός είναι ο απλός λόγος μας, λόγος που αναζητά να αγγίξει την καρδιά των ανθρώπων που σαν κι εμάς είναι απλοί και ταπεινοί, που σαν και μας πιστεύουν στην αξιοπρέπεια και την εξέγερση. Αυτός είναι ο απλός λόγος μας για να διηγηθούμε ποια ήταν τα βήματά μας και που βρισκόμαστε τώρα, για να εξηγήσουμε πώς βλέπουμε τον κόσμο και την πατρίδα μας, για να πούμε τι σκεφτόμαστε και πώς σκεφτόμαστε να το κάνουμε, και για να προσκαλέσουμε κι άλλους να πορευτούν μαζί μας σε κάτι πολύ μεγάλο που ονομάζεται Μεξικό και σε κάτι πολύ πιο μεγάλο που ονομάζεται κόσμος. Αυτός είναι ο απλός λόγος μας για να πούμε σε όλες τις τίμιες και ευγενικές καρδιές αυτό που θέλουμε για το Μεξικό και τον κόσμο. Αυτός είναι ο απλός λόγος μας για να πούμε γιατί σκεφτόμαστε να καλέσουμε όσους σαν κι εμάς είναι και να ενωθούμε μαζί τους, παντού όπου ζουν και αγωνίζονται.

Ι. Ποιοι είμαστε

Εμείς είμαστε οι ζαπατίστας του Ζαπατιστικού Στρατού για την Εθνική Απελευθέρωση, αν και επίσης μας λένε «νεοζαπατίστας». Εμείς λοιπόν, οι ζαπατίστας του EZLN πήραμε τα όπλα το Γενάρη του 1994 γιατί είδαμε πως αυτό είναι το σωστό για να αντισταθούμε στην τόση δυστυχία που μας φέρνουν οι ισχυροί, αυτοί που μας ταπεινώνουν, μας κλέβουν, μας φυλακίζουν και μας σκοτώνουν και κανείς τίποτα δε λέει, κανείς τίποτα δεν κάνει. Γι' αυτό και είπαμε ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ, που παει να πει πως πια δεν θα επιτρέψουμε να μας υποτιμούν και να μας συμπεριφέρονται χειρότερα κι από ζώα. Και μπορεί να επικεντρωθήκαμε στους ιθαγενείς λαούς, από τότε όμως είπαμε πως θέλουμε τη δημοκρατία, την ελευθερία και τη δικαιοσύνη για όλους τους μεξικάνους. Γιατί μπορεί εμείς του EZLN να είμαστε σχεδόν όλοι ιθαγενείς από την Chiapas, αλλά δεν θέλουμε να αγωνιστούμε μόνο για το δικό μας καλό ή μόνο για τους ιθαγενείς λαούς του Μεξικού, θέλουμε να αγωνιστούμε μαζί με όλους τους ταπεινούς και απλούς σαν και μας, μαζί με όλους που έχουν ανάγκη και υποφέρουν την εκμετάλλευση και την κλεψιά των πλουσίων και των κακών κυβερνήσεών τους και εδώ στο Μεξικό μας και στις άλλες χώρες του κόσμου.

Αυτή είναι η μικρή μας ιστορία. Κουρασθήκαμε από την εκμετάλλευση των πλουσίων και έτσι οργανωθήκαμε για να αμυνθούμε και να πολεμήσουμε για δικαιοσύνη. Στην αρχή δεν ήμασταν πολλοί, ελάχιστοι ήμασταν όσοι βαδίζαμε από το ένα μέρος στο άλλο και μιλάγαμε και ακούγαμε κι άλλους ανθρώπους σαν κι εμάς. Αυτό κάναμε για πολλά χρόνια και το κάναμε κρυφά, χωρίς να προκαλούμε την προσοχή. Συγκεντρώσαμε τη δύναμή μας σιωπηλά. Δέκα χρόνια δουλέψαμε έτσι και μεγαλώσαμε και γίναμε πολλές χιλιάδες. Προετοιμαστήκαμε καλά με την πολιτική και τα όπλα και ξαφνικά, την ώρα που οι πλούσιοι άρχιζαν τη γιορτή για τον καινούργιο χρόνο, επιτεθήκαμε στις πόλεις τους και τις καταλάβαμε, και είπαμε ξεκάθαρα σε όλους πως ΕΔΩ ΕΙΜΑΣΤΕ, πως πρέπει να μας πάρουν υπόψη τους. Και οι πλούσιοι ξαφνιάστηκαν και έστειλαν τους μεγάλους στρατούς τους για να μας σκοτώσουν όλους, έτσι όπως κάνουν πάντα όταν οι εκμεταλλεζόμενοι εξεγείρονται. Αλλά δεν τα κατάφεραν, γιατί εμείς είχαμε ετοιμαστεί καλά πριν τον πόλεμο, είχαμε γίνει δυνατοί στα βουνά μας. Κι εκεί, στα βουνά μας βάδιζαν οι στρατοί ψάχνοντάς μας και βομβαρδίζοντας μας και σχεδιάζοντας να σκοτώσουν μια και καλή όλους τους ιθαγενείς γιατί δεν ήξεραν ποιοι είναι ζαπατίστας και ποιοι όχι. Κι εμείς τρέχοντας και πολεμώντας, πολεμώντας και τρέχοντας όπως κι οι πατεράδες μας, όπως και οι παππούδες μας. Χωρίς να κουραζόμαστε, χωρίς να παραδινόμαστε, χωρίς να μας νικάνε.

Τότε οι άνθρωποι από τις πόλεις βγήκαν στους δρόμους και ύψωσαν τη φωνή τους για να σταματήσει ο πόλεμος. Κι εμείς σταματήσαμε τον πόλεμο και ακούσαμε αυτούς τους αδελφούς και τις αδελφές από την πόλη που μας έλεγαν να προσπαθήσουμε να φτάσουμε σε διακανονισμό, σε μια συμφωνία δηλαδή με τις κακές κυβερνήσεις για να λυθεί το πρόβλημα χωρίς σφαγές. Εμείς αφουγκραστήκαμε τον κόσμο γιατί αυτός ο κόσμος είναι αυτό που λέμε «ο λαός», ο μεξικάνικος λαός. Κι έτσι βάλαμε τη φωτιά στην άκρη και υψώσαμε το λόγο.

Και οι κυβερνήσεις είπαν πως ναι, πως θα συμπεριφερθούν καλά είπαν και θα κάνουν διάλογο είπαν και θα κάνουν συμφωνίες. Και θα τις εκπληρώσουν είπαν. Κι εμείς είπαμε εντάξει, αλλά σκεφτήκαμε πως καλό θα είναι να γνωρίσουμε αυτόν τον κόσμο που βγήκε στους δρόμους για να σταματήσει τον πόλεμο. Κι όσο συζητούσαμε με τις κακές κυβερνήσεις, μιλούσαμε και με αυτούς τους ανθρώπους και είδαμε πως η πλειοψηφία ήταν

άνθρωποι ταπεινοί και απλοί σαν και μας, και είδαμε πως κι εκείνοι κι εμείς καταλαβαίναμε πολύ καλά γιατί αγωνιζόμαστε. Αυτόν τον κόσμο τον είπαμε «κοινωνία των πολιτών» γιατί η πλειοψηφία του δεν ανήκε στα πολιτικά κόμματα, ήταν άνθρωποι κοινοί και καθημερινοί, άνθρωποι ταπεινοί και απλοί, άνθρωποι σαν κι εμάς.

Όμως οι κακές κυβερνήσεις δεν ήθελαν διακανονισμούς, ο διάλογος και οι συμφωνίες ήταν ένα τέχνασμα, αυτοί ετοίμαζαν την επίθεσή τους για να μας εξολοθρεύσουν μια και καλή.

Κι έτσι κι έκαναν, μας επιτέθηκαν πολλές φορές αλλά δεν μας νίκησαν γιατί αντισταθήκαμε καλά και γιατί πολλοί άνθρωποι σε όλο τον κόσμο μας υποστήριξαν. Και οι κακές κυβερνήσεις σκέφτηκαν πως το πρόβλημα ήταν πως πολύς κόσμος βλέπει τι συμβαίνει με τον EZLN, κι έβαλαν μπροστά άλλο σχέδιο: έκαναν σαν να μην συμβαίνει τίποτα. Κι εν τω μεταξύ μας περικύκλωναν, έσφιγγαν το κλοιό γύρω μας πιστεύοντας και περιμένοντας πως ο κόσμος θα μας ξεχάσει έτσι απομονωμένα που είναι τα βουνά μας, έτσι μακριά που είναι η γη των ζαπατίστας. Και κάθε λίγο δοκίμαζαν να μας ξεγελάσουν ή να μας επιτεθούν, όπως τον Φλεβάρη του 1995 που εξαπέλυσαν εναντίον μας μια μεγάλη στρατιωτική δύναμη. Αλλά δεν μας νίκησαν. Γιατί, όπως λένε εκ των υστέρων, δεν ήμασταν μόνοι μας, πολύ κόσμος μας στήριξε και αντισταθήκαμε καλά.

Κι άλλο δρόμο δεν είχαν οι κακές κυβερνήσεις, έπρεπε να φτάσουν σε συμφωνίες με τον EZLN. Αυτές οι συμφωνίες ονομάζονται «Συμφωνίες του San Andrés» γιατί San Andrés ονομάζεται ο δήμος όπου υπογράφηκαν. Σ' αυτό το διάλογο εμείς δεν πήγαμε μόνοι μας να συζητήσουμε με τους εκπροσώπους της κακής κυβέρνησης αλλά προσκαλέσαμε πολλούς ανθρώπους και οργανώσεις που αγωνίζονταν και αγωνίζονται για τους ιθαγενείς λαούς του Μεξικού. Και όλοι είπαν το λόγο τους και όλοι μαζί συμφωνήσαμε τι θα συζητήσουμε με τις κακές κυβερνήσεις. Έτσι έγινε αυτός ο διάλογος, δεν ήταν από τη μια μεριά οι ζαπατίστας και από τη άλλη οι κακές κυβερνήσεις, όχι, με τους ζαπατίστας ήταν οι ιθαγενείς λαοί του Μεξικού και εκείνοι που τους στηρίζουν. Σ' αυτές τις συμφωνίες οι κακές κυβερνήσεις είπαν πως θα αναγνωρίσουν τα δικαιώματα των ιθαγενών λαών του Μεξικού, πως θα σεβαστούν την κουλτούρα τους και πως όλο αυτό θα το κάνουν νόμο του Συντάγματος. Και υπέγραψαν αλλά μετά έκαναν πως ξεχάστηκαν. Πέρασαν πολλά χρόνια και τίποτα δεν εκπλήρωσαν από τις συμφωνίες. Αντίθετα, η κυβέρνηση επιτέθηκε πολλές φορές στους ιθαγενείς για να τους κάνει να οπισθοχωρήσουν, να παρατήσουν τον αγώνα τους, όπως στις 22 Δεκέμβρη του 1997, ημερομηνία που ο Zedillo διέταξε τη δολοφονία 45 ανθρώπων, γυναικών, γερόντων και παιδιών στο χωριό της Chiapas που ονομάζεται ACTEAL. Αυτό το μεγάλο έγκλημα δεν ξεχνιέται τόσο εύκολα, αυτό το μεγάλο έγκλημα είναι η απόδειξη του ότι οι κακές κυβερνήσεις το μόνο που θέλουν είναι να δολοφονήσουν όσους εξεγείρονται ενάντια στην αδικία. Και όσο συνέβαιναν αυτά, εμείς οι ζαπατίστας επιμέναμε να εκπληρωθούν οι συμφωνίες. Επιμέναμε και αντιστεκόμασταν στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού.

Και είναι τότε που ήρθαμε σε επαφή με άλλους ιθαγενείς λαούς του Μεξικού και με τις οργανώσεις τους και συμφωνήσαμε πως θα παλέψουμε ενωμένοι για την ίδια αιτία: για την αναγνώριση των δικαιωμάτων και της κουλτούρας των ιθαγενών λαών. Σ' αυτόν τον αγώνα μας στήριξαν πολλοί άνθρωποι από όλο τον κόσμο και άνθρωποι που είναι σεβαστοί, άνθρωποι που ο λόγος τους είναι μεγάλος, διανοούμενοι και καλλιτέχνες, και επιστήμονες από το Μεξικό και από όλο τον κόσμο. Οργανώσαμε διεθνείς συναντήσεις, συναντηθήκαμε και μιλήσαμε με ανθρώπους από την Αμερική και την Ασία, από την Ευρώπη και την Ωκεανία, γνωρίσαμε τους αγώνες και τη ζωή τους. Αυτές τις συναντήσεις τις ονομάσαμε «διαπλανητικές» και για να αστείευτούμε λιγάκι αλλά και γιατί είχαμε καλέσει και άλλους από άλλους πλανήτες που μάλλον δεν ήρθαν ή ίσως και να ήρθαν και να μην μας το δήλωσαν.

Αλλά καθώς οι κακές κυβερνήσεις δεν εκπλήρωναν τίποτα, σκεφτήκαμε να συζητήσουμε με πολλούς μεξικανούς, να τους ζητήσουμε να μας στηρίξουν. Κι έτσι κάναμε πρώτα, το 1997, μια πορεία στην Πόλη του Μεξικού που ονομάστηκε «η πορεία των 1111» γιατί σ' αυτήν συμμετείχαν ένας σύντροφος ή μια συντρόφισσα από κάθε μια ζαπατίστικη κοινότητα. Αλλά η κυβέρνηση δεν έδωσε σημασία. Ύστερα, το 1999, οργανώσαμε ένα δημοψήφισμα σε όλη τη χώρα κι εκεί έγινε ξεκάθαρο πως η πλειοψηφία συμφωνεί με τα αιτήματα των ιθαγενών λαών. Αλλά οι κακές κυβερνήσεις και πάλι δεν έδωσαν σημασία. Και τέλος, το 2001, κάναμε την πορεία που ονομάστηκε «πορεία για την ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ» και που στηρίχτηκε από εκατομμύρια μεξικανούς και πολίτες άλλων χωρών και έφτασε ως την έδρα των βουλευτών και των γερουσιαστών, δηλαδή στο Κογκρέσο του Έθνους, για να απαιτήσει την αναγνώριση των ιθαγενών λαών του Μεξικού.

Αλλά κανένα αποτέλεσμα: οι πολιτικοί που ανήκουν στο κόμμα του PRI, στο κόμμα του PAN και στο κόμμα του PRD συμφώνησαν μεταξύ τους και δεν αναγνώρισαν τα δικαιώματα και την κουλτούρα των ιθαγενών. Αυτά έγιναν τον Φλεβάρη του 2001 και τότε ήταν που οι πολιτικοί απέδειξαν άλλη μια φορά πως δεν έχουν ίχνος ευυποληψίας και το μόνο που σκέφτονται, σαν κακοί κυβερνήτες που είναι, είναι πώς θα κερδίσουν τα ωραία τους λεφτούδκια. Κι αυτό πρέπει να το θυμίσουμε, γιατί τώρα που θέλουν να τους ψηφίσουμε, θα το δείτε, πάλι θα πουν πως θα αναγνωρίσουν τα δικαιώματα των ιθαγενών...αλλά είναι ψέμα για να τους ψηφίσουμε.... αν ήθελαν είχαν την ευκαιρία και δεν το εκπλήρωσαν.

Μετά από όλα αυτά είδαμε ξεκάθαρα πως μάταιος ήταν ο διάλογος και η διαπραγμάτευση με τις κακές κυβερνήσεις του Μεξικού. Και ότι είναι χαμένη ιστορία η συζήτηση με τους πολιτικούς γιατί ούτε η καρδιά τους ούτε λόγος τους είναι ντόμπρος, είναι διπλοπρόσωποι και ψεύτες, υπόσχονται πως θα εκπληρώσουν και δεν το κάνουν. Τη μέρα που οι πολιτικοί του PRI, του PAN και του PRD ψήφισαν έναν ανεφάρμοστο νόμο, έθαψαν μια και καλή το διάλογο και είπαν ξεκάθαρα πως γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια όσα είχαν οι ίδιοι συμφωνήσει και υπογράψει γιατί δεν έχουν λόγο. Και έτσι λοιπόν σταματήσαμε οποιαδήποτε επαφή με τις ομοσπονδιακές αρχές, γιατί καταλάβαμε πως ο διάλογος και η διαπραγμάτευση απέτυχαν εξαιτίας της στάσης των πολιτικών κομμάτων. Είδαμε πως δεν τους νοιάζει το αίμα, ο θάνατος, η δυστυχία, οι κινητοποιήσεις, τα δημοψηφίσματα, οι προσπάθειες, οι εθνικές και διεθνείς εκδηλώσεις στήριξης, οι συναντήσεις, οι συμφωνίες, οι υπογραφές, οι δεσμεύσεις. Με αυτή της τη στάση η πολιτική τάξη δεν έκλεισε μόνο, μια και καλή, την πόρτα στους ιθαγενείς λαούς. Έδωσε και ένα θανάσιμο χτύπημα στην ειρηνική, μέσω του διαλόγου και της διαπραγμάτευσης, λύση του πολέμου. Κι ούτε πια κανείς μπορεί να πιστέψει πως θα εκπληρώσει την όποια συμφωνία κάνει με τον οποιοδήποτε. Εδώ το καταθέτουμε, για να αποκομίσουν όλοι εμπειρία από αυτό που μας συνέβη.

Εμείς λοιπόν τα είδαμε όλα αυτά και σκύψαμε στις καρδιές μας για να δούμε τι θα κάνουμε. Το πρώτο που διαπιστώσαμε είναι πως η καρδιά μας δεν είναι ίδια με την καρδιά που είχαμε τότε που ξεκινήσαμε τον αγώνα μας, είδαμε πως είναι πιο μεγάλη γιατί άγγιξε την καρδιά πολλών καλών ανθρώπων. Και είδαμε πως η καρδιά μας είναι πιο τραυματισμένη, πιο πληγωμένη. Όχι γιατί μας εξαπάτησαν οι κακές κυβερνήσεις αλλά γιατί όταν αγγίζουμε τις καρδιές των άλλων, αγγίζουμε και τους πόνους τους. Είναι σαν να κοιταζόμαστε σε έναν καθρέφτη.

I Που βρισκόμαστε τώρα

Έτσι λοιπόν, σαν ζαπατίστας που είμαστε, σκεφτόμαστε πως δεν έφτανε να σταματήσουμε το διάλογο με την κυβέρνηση, αλλά ότι ήταν απαραίτητο να προχωρήσουμε τον αγώνα αγνοώντας τα αργόσχολα παράσιτα, τους πολιτικούς. Ο EZLN, αποφάσισε τότε την εκπλήρωση μόνο από την μεριά του (μια εκπλήρωση δηλαδή μονόπλευρη), των Συμφωνιών του San Andrés σχετικά με τα δικαιώματα και τον πολιτισμό των ιθαγενών. Για τέσσερα χρόνια, από τα μέσα του 2001 μέχρι τα μέσα του 2005 αφιερωθήκαμε σ' αυτό, και σε άλλα θέματα που θα σας πούμε σύντομα.

Έτσι λοιπόν, αρχίσαμε να στρεφόμαστε στους εξεγερμένους αυτόνομους δήμους που βασίζονται στο πώς οργανώνονται οι λαοί για να κυβερνήσουν και να κυβερνηθούν, για να γίνουν δυνατότεροι. Αυτός ο τρόπος αυτόνομης κυβέρνησης δεν επινοήθηκε έτσι μόνο από τον EZLN, αλλά έρχεται από διάφορους αιώνες αντίστασης των ιθαγενών και από την ίδια την εμπειρία των ζαπατίστας, και είναι όπως η αυτοδιοίκηση των κοινοτήτων. Δεν βγαίνει δηλαδή κάποιος έξω απ' την κοινότητα για να κυβερνήσει, αλλά οι ίδιοι οι λαοί αποφασίζουν ανάμεσά τους, ποιος και πώς κυβερνά κι αν δεν συμμορφώνεται τον διώχνουν. Μ' άλλα λόγια αν αυτός που κυβερνά δεν υπακούει στο λαό, χάνει την εξουσία και αναλαμβάνει άλλος.

Τότε όμως είδαμε ότι οι αυτόνομοι δήμοι δεν είχαν όλοι την ίδια μεταχείριση, αφού υπήρχαν κάποιοι που λάμβαναν μεγαλύτερη υποστήριξη από την τοπική κοινωνία ενώ άλλοι ήταν περισσότερο εγκαταλειμμένοι. Έλειπε δηλαδή η οργάνωση για να είναι όλοι οι δήμοι ίδιοι. Είδαμε ακόμα ότι ο EZLN με το πολιτικο-στρατιωτικό του σκέλος, τοποθετούνταν σε αποφάσεις που αναλογούσαν στις δημοκρατικές αρχές όπως θα έλεγε κάποιος τις «πολιτικές». Κι εδώ το πρόβλημα είναι ότι το πολιτικο-στρατιωτικό τμήμα του EZLN δεν είναι δημοκρατικό, γιατί είναι ένας στρατός, και είδαμε πως δεν είναι σωστό, το ότι βρίσκεται πάνω το στρατιωτικό και κάτω το δημοκρατικό, γιατί δεν πρέπει να ισχύει αυτό το ό,τι είναι δημοκρατικό να αποφασίζεται στρατιωτικά, αλλά πρέπει να γίνεται το αντίθετο: να βρίσκεται

δηλαδή πάνω η δημοκρατική πολιτική εντολή και κάτω η στρατιωτική υπακοή. Ή είναι καλύτερα να μη βρίσκεται τίποτα επάνω αλλά να βρίσκονται όλα στο ίδιο επίπεδο, χωρίς στρατό, και γι' αυτό οι ζαπατίστας είναι στρατιώτες για να μην υπάρχει στρατός. Τότε λοιπόν από αυτό το πρόβλημα αυτό που κάναμε ήταν να διαχωρίσουμε το πολιτικοστρατιωτικό από αυτό που είναι οι αυτόνομες και δημοκρατικές οργανωτικές μορφές των ζαπατίστικων κοινοτήτων. Έτσι, δράσεις και αποφάσεις που πριν έκανε και έπαιρνε ο EZLN, πέρασαν σιγά σιγά στις δημοκρατικά εκλεγμένες αρχές των λαών. Φυσικά κάτι τέτοιο λέγεται εύκολα στην πρακτική όμως στοιχίζει πολύ, γιατί είναι πολλά χρόνια, πρώτα από την προετοιμασία για πόλεμο και αργότερα για τον ίδιο τον πόλεμο, και έγινε συνήθεια τελικά αυτό το πολιτικο-στρατιωτικό. Όπως και νάχει όμως το κάναμε, γιατί αυτός είναι ο τρόπος μας, ό,τι λέμε να το κάνουμε, γιατί αν δεν ήταν έτσι, για ποιο λόγο προχωράμε και λέμε κάτι αν αργότερα δεν το κάνουμε πράξη;

Έτσι έγινε και γεννήθηκαν τα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης, τον Αύγουστο του 2003, και με αυτά συνεχίσαμε με την αυτοεκπαίδευση και την εξάσκηση του να «κυβερνάς υπακούοντας».

Από τότε και μέχρι το τέλος του 2005, η διεύθυνση του EZLN δεν ασχολήθηκε με το να δίνει εντολές για θέματα που αφορούν πολίτες, αλλά συντρόφεψε και υποστήριξε τις δημοκρατικά εκλεγμένες αρχές των λαών, και επιπλέον, επαγρυπνούσε ώστε να ενημερώνονται σωστά οι λαοί και η τοπική και διεθνής κοινότητα σχετικά με την υποστήριξη που λάμβαναν και πώς την χρησιμοποιούσαν. Και τώρα περνάμε από την επιφυλακή της καλής διακυβέρνησης στις βάσεις υποστήριξης των ζαπατίστας, με προσωρινές αναλήψεις που εναλλάσσονταν ώστε όλοι να μάθουν και να πραγματοποιήσουν αυτή τη δουλειά. Γιατί εμείς σκεφτόμαστε πως ένας λαός που δεν ελέγχει τους κυβερνήτες του, είναι καταδικασμένος να γίνει σκλάβος, κι εμείς παλεύουμε για να μαστε ελεύθεροι, κι όχι να αλλάζουμε αφέντη κάθε 6 χρόνια.

Επιπλέον, ο EZLN κατά την διάρκεια αυτών των 4 χρόνων διαβίβασε στα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης και στους Αυτόνομους Δήμους, την βοήθεια και τις επαφές που πραγματοποιήθηκαν όλα αυτά τα χρόνια του πολέμου και της αντίστασης στο Μεξικό και σε ολόκληρο τον κόσμο. Ομοίως, ο EZLN δόμησε μία οικονομική και πολιτική βάση η οποία επιτρέπει στις ζαπατίστικες κοινότητες να πορευτούν με λιγότερες δυσκολίες προς τα εμπρός στη δόμηση της αυτονομίας τους και στην βελτίωση των συνθηκών ζωής τους. Δεν είναι επαρκές, αλλά είναι πιο πάνω απ' ό,τι υπήρχε πριν από την αρχή της εξέγερσης του Γενάρη του 1994. Εάν το αντιπαραβάλετε με μία από εκείνες τις μελέτες που κάνουν οι κυβερνήσεις θα παρατηρήσετε πως οι μόνες κοινότητες ιθαγενών που καλυτέρευσαν τις συνθήκες ζωής τους, δηλαδή την υγεία, εκπαίδευση, διατροφή, κατοικία τους, ήταν εκείνες οι οποίες βρίσκονταν σε ζαπατίστικη περιοχή, όπως λέμε εμείς το χώρο στον οποίο βρίσκονται τα χωριά μας. Και όλα αυτά έγιναν δυνατά χάρη στην πρόοδο των ζαπατίστικων λαών και την πολύ μεγάλη υποστήριξη την οποία έλαβαν από αγαθά και ευγενικά πρόσωπα, τα οποία αποτελούν τις «κοινωνίες των πολιτών» και τις οργανώσεις τους σε όλον το κόσμο. Ξαν να εφαρμόσαν εκείνο το «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός» στην πράξη και όχι στα λόγια.

Και τότε οι λαοί εξελίχθηκαν προς το καλύτερο. Τώρα υπάρχουν περισσότεροι μαθητευόμενοι σύντροφοι και συντρόφισσες στο να είναι κυβέρνηση. Και παρόλο που σιγά σιγά περισσότερες γυναίκες συμμετέχουν σ' αυτές τις διεργασίες, ακόμα υπολείπμαστε σε σεβασμό προς τις συντρόφισσες για να συμμετέχουν περισσότερο στα χρέη του αγώνα. Και αργότερα, επίσης με τα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης βελτιώθηκε ο συντονισμός ανάμεσα στους Αυτόνομους Δήμους και η επίλυση των προβλημάτων με άλλες οργανώσεις και τις επίσημες αρχές. Επίσης υπήρξε μεγάλη βελτίωση στο καταμερισμό του σχεδιασμού και της βοήθειας της διεθνούς κοινωνίας των πολιτών. Αν και απέχει από το να είναι η αρμόζουσα, βελτιώθηκε η υγεία και η παιδεία όπως και η κατοικία και η διατροφή και σε αρκετές περιοχές καλυτέρεψε πολύ το πρόβλημα της γης γιατί μοιράστηκαν τα χωράφια που ανακτήθηκαν από τους γαιοκτήμονες αν και υπάρχουν περιοχές οι οποίες υποφέρουν από την έλλειψη καλλιεργήσιμων γαιών. Και αργότερα έγινε πολύ καλύτερη η στήριξη της εθνικής και διεθνούς κοινωνίας των πολιτών, γιατί πριν ο καθένας πήγαινε εκεί που περισσότερο την έβρισκε, ενώ τώρα τα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης τον προσανατολίζουν προς τα εκεί που είναι περισσότερο αναγκαία. Και, για τον ίδιο λόγο, παντού υπάρχουν περισσότεροι σύντροφοι και συντρόφισσες οι οποίοι μαθαίνουν να συναναστρέφονται με ανθρώπους από άλλα μέρη του Μεξικού και του κόσμου, μαθαίνουν να σέβονται και να απαιτούν σεβασμό, μαθαίνουν ότι υπάρχουν πολλοί κόσμοι και πως

έχουν τον τόπο τους, τον χώρο τους και τον τρόπο τους, και έτσι είναι πρόπον ο αμοιβαίος σεβασμός.

Λοιπόν, εμείς οι ζαπατίστας του EZLN ασχοληθήκαμε εκείνο τον καιρό με την πρωταρχική μας δύναμη, δηλαδή με τους λαούς που μας στήριζαν. Και μάλιστα κάπως καλυτέρευσε η κατάσταση, δηλαδή κανείς δεν μπορεί να πει πως ήταν άσκοπη η οργάνωση και ο αγώνας των ζαπατίστας, αλλά ακόμα και αν μας εξολοθρεύσουν τελείως, ο αγώνας μας σε κάτι χρησίμευσε.

Δεν μεγάλωσαν όμως μόνο οι ζαπατίστικοι λαοί μεγάλωσε επίσης και ο EZLN. Γιατί με την πάροδο του χρόνου νέες γενιές ανανέωσαν ολόκληρη την οργάνωση μας. Της μετέγγισαν νέα δύναμη. Οι μεστοί το 1994 comandantes και comandantas, διαθέτουν τώρα την σοφία των όσων έμαθαν στον δωδεκαετή πόλεμο και στον διάλογο με χιλιάδες ανθρώπους από όλο τον κόσμο. Τα μέλη του CCRI, η ζαπατίστικη πολιτική και οργανωτική διοίκηση, τώρα συμβουλευεί και προσανατολίζει τους πρωτάρηδες στον αγώνα και εκείνους που αναλαμβάνουν τα ηνία της διοίκησης. Πάει καιρός από τότε που οι επιτροπές, "comités" τις λέμε εμείς, - διέπλασαν μια νέα γενιά από comandantes και comandantas, οι οποίοι μετά από ένα διάστημα κατάρτισης και δοκιμασίας αρχίζουν να γνωρίζουν τα καθήκοντα της οργανωτικής διοίκησης και να τα εξασκούν. Οι εξεγερμένοι και εξεγερμένες μας, οι μαχητές και μαχήτριες μας, οι τοπικοί και επαρχιακοί υπεύθυνοι όπως και οι βάσεις υποστήριξης που ήταν νέοι στην αρχή της εξέγερσης είναι πια άντρες και γυναίκες ώριμοι, παλαίμαχοι αγωνιστές και φυσικοί ηγέτες στις μονάδες και στις κοινότητες τους. Και εκείνοι που ήταν παιδιά εκείνο τον Γενάρη του 94 είναι πια έφηβοι που μέστωσαν στην αντίσταση, που ανδρώθηκαν στην αξιοπρέπεια της εξέγερσης που ύψωσαν οι μεγαλύτεροι τους σε αυτά τα 12 χρόνια πολέμου. Αυτοί οι νέοι έχουν μια πολιτική, τεχνική και πολιτιστική παιδεία που δεν είχαμε όσοι αρχίσαμε το ζαπατίστικο κίνημα. Αυτή η νεολαία θρέφει τώρα, όλο και περισσότερα, τόσο τις γραμμές του στρατού μας όσο και τα διοικητικά πόστα της οργάνωσης. Και όλοι εμείς έχουμε δει τους εμπαιγμούς της μεξικάνικης πολιτικής τάξης και την καταστροφή που οι πράξεις τους προκαλούν στην πατρίδα μας. Και έχουμε δει τις μεγάλες αδικίες και σφαγές που δημιουργεί η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σε όλο το κόσμο. Όμως γι' αυτό θα σας μιλήσουμε μετά.

Έτσι λοιπόν το EZLN αντιστάθηκε 12 χρόνια σε πολέμους, σε στρατιωτικές επιθέσεις, σε πολιτικούς, ιδεολογικούς, οικονομικούς αποκλεισμούς, εχθροπραξίες, καταδιώξεις, και δεν μας νίκησαν, ούτε ηττηθήκαμε ούτε παραδοθήκαμε, προοδέψαμε. Στον αγώνα μπήκαν κι' άλλοι σύντροφοι από άλλα μέρη, έτσι λοιπόν αντί να εξασθενήσουμε μετά από τόσα χρόνια γινόμαστε πιο δυνατοί. Βέβαια υπάρχουν προβλήματα που μπορούν να λυθούν διαχωρίζοντας περισσότερο το στρατιωτικό-πολιτικό από το κοινωνικό-δημοκρατικό. Όμως υπάρχουν πράγματα, τα σημαντικότερα, όπως τα αιτήματα για τα οποία αγωνιζόμαστε, τα οποία δεν κατορθώσαμε να λύσουμε.

Σύμφωνα με την σκέψη μας και με ό,τι βλέπουμε στην καρδιά μας, φτάσαμε σε ένα σημείο που δεν μπορούμε να πάμε πιο πέρα και που επί πλέον είναι πιθανόν να χάσουμε όλα όσα έχουμε αν μείνουμε στατικοί και δεν κάνουμε τίποτα για να προχωρήσουμε. Δηλαδή έφτασε η ώρα να διακινδυνεύσουμε ξανά και να κάνουμε ένα επικίνδυνο βήμα αλλά αξίζει τον κόπο. Γιατί ίσως ενωμένοι με άλλους κοινωνικούς φορείς που έχουν τις ίδιες στερήσεις με εμάς, γίνει εφικτό να πετύχουμε αυτό που χρειαζόμαστε και αξίζουμε. Ένα νέο βήμα μπροστά στον ιθαγενικό αγώνα είναι δυνατό μόνο αν ο ιθαγενής ενωθεί με τους εργάτες, τους αγρότες, τους φοιτητές, τους δάσκαλους, τους υπαλλήλους... δηλαδή με τους εργαζόμενους της πόλης και του κάμπου.

III. Πως βλέπουμε τον κόσμο

Τώρα θα σας εξηγήσουμε πως εμείς οι ζαπατίστας βλέπουμε όσα συμβαίνουν στο κόσμο. Λοιπόν βλέπουμε ότι ο καπιταλισμός είναι ο ισχυρότερος αυτή τη στιγμή. Ο καπιταλισμός είναι ένα κοινωνικό σύστημα, με αλλά λόγια, ο τρόπος με τον οποίο είναι οργανωμένα τα πράγματα και οι άνθρωποι σε μια κοινωνία, το ποιος έχει και ποιος δεν έχει, ποιος διοικεί και ποιος υπακούει. Στον καπιταλισμό υπάρχουν κάποιοι που έχουν χρήματα, δηλαδή κεφαλαίο και βιομηχανίες και καταστήματα και εδάφη και πολλά πράγματα, και υπάρχουν άλλοι που δεν έχουν τίποτα άλλο παρά μόνο τη δύναμη τους και τις γνωριμίες προκειμένου να δουλέψουν. Και στον καπιταλισμό εξουσιάζουν αυτοί που έχουν τα χρήματα και τα διάφορα, και υπακούουν όσοι δεν έχουν τίποτα άλλο εκτός από την ικανότητα τους για εργασία.

Επομένως, καπιταλισμός σημαίνει ότι υπάρχουν λίγοι που έχουν μεγάλα πλούτη, όχι επειδή κέρδισαν κάποιο βραβείο, ή βρήκαν κάποιο θησαυρό, ή κληρονόμησαν από κάποιον συγγενή, αλλά αυτά τα πλούτη τα απέκτησαν εκμεταλλευόμενοι την εργασία των πολλών. Που σημαίνει ότι ο καπιταλισμός βασίζεται στην εκμετάλλευση των εργαζόμενων, τουτέστιν, ξεζουμίζουν τους εργάτες και τους παίρνουν ότι μπορούν από τις απολαβές τους. Πράγμα που γίνεται με αδικία, γιατί δεν πληρώνουν το αρμόζον στον εργαζόμενο για την εργασία του αλλά του δίνουν έναν μισθό που μόλις αρκεί για να φάει λίγο και για να ξεκουραστεί ακόμα λιγότερο και να ξανάπαι την επόμενη μέρα να εργαστεί εκεί όπου τον εκμεταλλεύονται, είτε στην ύπαιθρο, είτε στην πόλη.

Κι επίσης ο καπιταλισμός πολλαπλασιάζεται με τη αρπαγή, ή καλύτερα με την κλεψιά, γιατί αφαιρεί από άλλους αυτό που λαχταρούν, όπως για παράδειγμα, εδάφη και φυσικά πλούτη. ακόμα καλύτερα, ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα όπου οι κλεφτές είναι ελεύθεροι, θαυμάζονται και αποτελούν παράδειγμα.

Κι επιπλέον, εκτός από την εκμετάλλευση και τη στέρηση, ο καπιταλισμός καταστέλλει γιατί φυλακίζει και σκοτώνει όσους επαναστατούν ενάντια στην αδικία.

Στον καπιταλισμό αυτό που ενδιαφέρει περισσότερο είναι τα εμπορεύματα, γιατί όταν αγοράζονται ή πωλούνται φέρνουν κέρδη. Έτσι λοιπόν, ο καπιταλισμός μετατρέπει τα πάντα σε εμπόρευμα, εμπορευματοποιεί τους ανθρώπους, τη φύση, την ιστορία, την ευσυνειδησία. Σύμφωνα με τον καπιταλισμό, τα πάντα πρέπει να μπορούν να αγοραστούν και να πωληθούν. Και όλα τα σκεπάζει πίσω από τα εμπορεύματα, ούτως ώστε να μην δούμε την εκμετάλλευση που επιτελεί. Έτσι, τα εμπορεύματα αγοράζονται και πωλούνται σε μια αγορά. Και προκύπτει ότι η αγορά, εκτός του ότι χρειάζεται προκείμενου να αγοράσουμε και να πουλήσουμε, χρειάζεται και για να αποκρύψουμε την εκμετάλλευση των εργαζόμενων. Για παράδειγμα, στην αγορά βλέπουμε τον καφέ ήδη συσκευασμένο, σε μια σακουλίτσα ή σε ένα πολύ ωραίο δοχείο, αλλά δεν βλέπουμε τον χωρικό που υπέφερε στη συγκομιδή του καφέ και δεν βλέπουμε το κογιότ που τον πλήρωσε ελάχιστα για την εργασία του και δεν βλέπουμε τους εργάτες στην επιχείρηση. Ή βλέπουμε ένα μηχανήμα για να ακούμε μουσική: cumbias, rancheras ή corridos ή ότι μουσική μας αρέσει, και το βρίσκουμε πολύ καλό γιατί έχει καλό ήχο, αλλά δεν βλέπουμε την εργάτρια στις βιομηχανίες συναρμολόγησης που βασανίστηκε πολλές ώρες προκείμενου να συνδέσει τα καλώδια και τα μέρη της συσκευής και την πλήρωσαν ένα ελεεινό πόσο, και αυτή μένει μακριά από τον τόπο εργασίας και ξοδεύει πολλά στη μεταφορά και συν τοις άλλοις διατρέχει τον κίνδυνο να την απαγάγουν, να την βιάσουν και να την σκοτώσουν όπως συμβαίνει στη πόλη Juárez, στο Μεξικό.

Ακόμα καλύτερα, στην αγορά βλέπουμε αγαθά, δεν βλέπουμε όμως την εκμετάλλευση με την οποία κατασκευάστηκαν. Επομένως, ο καπιταλισμός χρειάζεται πολλές αγορές... ή μια αγορά πολύ μεγάλη, μια αγορά παγκόσμια.

Όποτε, προκύπτει ότι ο καπιταλισμός του τώρα δεν είναι ίδιος με πρώτα, όταν οι πλούσιοι χαιρόντουσαν να εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους στα μέρη τους, αφού τώρα βρίσκεται σε μια φάση που λέγεται Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση. Η Παγκοσμιοποίηση αυτή σημαίνει ότι, πλέον οι εργαζόμενοι δυναστεύονται όχι μόνο στη χώρα τους ή και σε άλλες, αλλά οι καπιταλιστές τείνουν να καταδυναστεύσουν τα πάντα σε ολόκληρο τον κόσμο. Και δεδομένου ότι ο κόσμος, ή αλλιώς ο πλανήτης Γη, λέγεται και "υδρόγειος σφαίρα", (γλόμπος) για το λόγο αυτό ονομάζεται "Παγκοσμιοποίηση", (γλομπαλιζασιον) δηλαδή ολόκληρος ο κόσμος.

Τελικά, ο νεοφιλελευθερισμός είναι η ιδέα μέσα από την οποία ο καπιταλισμός είναι ελεύθερος να κυριαρχήσει σε όλο τον κόσμο και άλλος τρόπος δεν υπάρχει, γι' αυτό πρέπει να παραδοθεί κανείς και να είναι ικανοποιημένος και να μην βγάλει αχνά, δηλαδή να μην επαναστατήσει. Ή αλλιώς, ο νεοφιλελευθερισμός είναι η θεωρία, το σχέδιο της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Και ο νεοφιλελευθερισμός έχει τα δικά του οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά και πολιτισμικά σχέδια. Και σε όλα αυτά τα σχέδια το ζήτημα είναι η κυριαρχία στα πάντα, και οποίος δεν υπακούει θα καταστέλλεται και θα περιθωριοποιείται προκείμενου να μην προωθήσει τις επαναστατικές του αντιλήψεις και σε άλλους.

Όποτε στην Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση, οι μεγάλοι καπιταλιστές που ζουν σε χώρες που είναι ισχυρές, όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες, θέλουν όλος ο κόσμος να γίνει μια μεγάλη επιχείρηση, όπου θα παράγονται εμπορεύματα, σαν μια μεγάλη αγορά. Μια αγορά παγκόσμια, μια αγορά για να αγοράζονται και να πουλιούνται όλα όσα κατασκευάζονται ανά τον κόσμο και να συγκαλύπτεται όλη η εκμετάλλευση σε όλο τον κόσμο. Έτσι, οι

παγκοσμιοποιημένοι καπιταλιστές παρεισφρουν παντού, σε όλες τις χώρες, προκειμένου να πραγματοποιήσουν τα μεγάλα σχέδια τους, ή καλύτερα, τις μεγάλες τους απάτες. Και δεν σέβονται τίποτα και εγκαθίστανται σύμφωνα με τη δική τους βούληση. Ουσιαστικά, κατακτούν τις άλλες χώρες. Γι'αυτό εμείς οι ζαπατίστας λέμε ότι η Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση είναι ένας πόλεμος κατάκτησης ολόκληρου του κόσμου, ένας πόλεμος παγκόσμιος, ένας πόλεμος που ο καπιταλισμός διεξάγει προκειμένου να εξουσιάσει σε παγκόσμιο επίπεδο. Και η κατάκτηση αυτή κάποιες φορές συντελείται με στρατεύματα που εισβάλλουν σε μια χώρα και επικρατούν με τη βία. Ενώ άλλες φορές τελείται μέσω της οικονομίας, που σημαίνει ότι, οι μεγάλοι καπιταλιστές μεταφέρουν τα κεφαλαία τους ή δανείζουν τα χρήματα τους σε μια άλλη χώρα, με την προϋπόθεση όμως ότι θα υπακούει σε όσα αυτοί λένε. Και εισάγουν ακόμη και τις απόψεις τους, δηλαδή τον καπιταλιστικό πολιτισμό που είναι ο πολιτισμός του εμπορεύματος, του κέρδους, της αγοράς. Όποτε ο κατακτητής, ο καπιταλισμός δηλαδή, κάνει ότι θέλει, καταστρέφει και αλλάζει ότι δεν του αρέσει και εξαλείφει ότι τον ενοχλεί. Για παράδειγμα, τον ενοχλούν όσοι δεν παράγουν, ούτε αγοράζουν, ούτε πωλούν στις μοντέρνες αγορές, ή και όσοι επαναστατούν στο πρόσταγμα αυτό. Και όσοι του είναι άχρηστοι, τους περιφρονεί. Για το λόγο αυτό οι ιθαγενείς ενοχλούν την Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση και γι'αυτό τους περιφρονούν και θέλουν να τους αφανίσουν. Ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός διαγράφει. Ακόμα και τους νόμους που δεν του επιτρέπουν την εκμετάλλευση και τα μεγάλα κέρδη. Για παράδειγμα, επιβάλλεται ότι τα πάντα θα μπορούν να αγοράζονται και να πωλούνται και δεδομένου ότι ο καπιταλισμός διαθέτει το χρήμα, τότε μπορεί να τα αγοράσει όλα. Έτσι ο καπιταλισμός καταστρέφει τα κράτη που κυριεύει με την Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση, και στη συνέχεια θέλει να τα επαναπροσαρμόσει όλα ή να τα φτιάξει ξανά από την αρχή αλλά με το δικό του τρόπο, δηλαδή με τρόπο τέτοιο που θα του επιφέρει οφέλη και χωρίς κανείς να τον ενοχλεί. Έτσι, η Νεοφιλελεύθερη -ή αλλιώς καπιταλιστική- Παγκοσμιοποίηση καταστρέφει τον πολιτισμό, τη γλώσσα, το οικονομικό και πολιτικό τους σύστημα και καταστρέφει. Ακόμα και τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες σχετίζονται όσοι ζουν στα κράτη αυτά. Με αλλά λόγια, καταστρέφει όλα όσα κάνουν ένα κράτος, να είναι κράτος.

Άρα, η Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση επιδιώκει να καταστρέψει τους Λαούς του κόσμου και να παραμείνει μόνο ένας Λαός ή χώρα, δηλαδή η χώρα του χρήματος, του κεφαλαίου. Ο καπιταλισμός, λοιπόν, θέλει όλα να είναι όπως αυτός θέλει, δηλαδή με το δικό του τρόπο, και αυτό που είναι διαφορετικό δεν του αρέσει, το καταδιώκει και του επιτίθεται ή το περιθωριοποιεί και κάνει σαν να μην υπάρχει.

Συνοψίζοντας λοιπόν, ο καπιταλισμός της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης βασίζεται στην εκμετάλλευση, στην αρπαγή, στην περιφρόνηση και στην καταστολή όσων δεν τον αποδέχονται. όπως και πρώτα δηλαδή, με τη διάφορα ότι τώρα είναι παγκοσμιοποιημένος, οικουμενικός.

αλλά δεν είναι τόσο εύκολα για την Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση, γιατί οι εκμεταλλευόμενοι κάθε χώρας δεν ικανοποιούνται και δεν λένε ότι δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να γίνει, αντίθετα εξεγείρονται. Και αυτοί που διαμαρτύρονται και παρεμβαίνουν, αντιστέκονται και δεν επιτρέπουν την εξάλειψη τους. Και τότε βλέπουμε ότι σε όλο τον κόσμο όσοι εξαπατήθηκαν αντιστέκονται προκειμένου να μην υποταχτούν, επαναστατούν δηλαδή, και όχι μόνο σε ένα μέρος αλλά παντού, όπου και είναι πολυάριθμοι, συνεπώς: όπου υπάρχει μια Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση, υπάρχει και μια Παγκοσμιοποίηση της επανάστασης.

Και σε αυτήν την Παγκοσμιοποίηση της επανάστασης δεν υπάρχουν μόνο οι εργάτες της υπαίθρου και των πόλεων, αλλά υπάρχουν κι άλλοι που είναι κατατρεγμένοι και περιφρονημένοι για τον ίδιο ακριβώς λόγο, επειδή δεν αφήνουν να εξουσιάζονται, όπως οι γυναίκες, οι νέοι, οι ιθαγενείς, οι ομοφυλόφιλοι, οι λεσβίες, οι τρανσεξουαλ, οι μετανάστες και πολλές. Ακόμα ομάδες, παρούσες σε όλο τον κόσμο, αλλά που δεν βλέπουμε αν δεν φωνάξουν "φτάνει πια στην περιφρόνηση", και εξεγείρονται, και τότε ναι, τους βλέπουμε και τους ακούμε και τους γνωρίζουμε.

Και τότε, εμείς βλέπουμε ότι όλες αυτές οι ομάδες ανθρώπων παλεύουν ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό, δηλαδή κατά του σχεδίου της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, και αγωνίζονται για την ανθρωπότητα.

Και μας προκαλεί μεγάλη έκπληξη που βλέπουμε την ανοησία των νεοφιλελεύθερων που θέλουν να καταστρέψουν όλη την ανθρωπότητα με τους πολέμους τους και την

εκμετάλλευση, αλλά επίσης μας προκαλεί και μεγάλη ευχαρίστηση που βλέπουμε ότι οπουδήποτε γεννιούνται αντιστάσεις και εξεγέρσεις, όπως η δική μας που είναι λίγο μικρή, αλλά εδώ είμαστε. Και τα βλέπουμε όλα αυτά σε όλο τον κόσμο και η καρδιά μας το γνωρίζει ότι δεν είμαστε μόνοι.

IV. Για το πως βλέπουμε την χώρα μας που είναι το Μεξικό

Τώρα θα σας μιλήσουμε για το πως βλέπουμε το τι συμβαίνει στο δικό μας Μεξικό. Λοιπόν αυτό που βλέπουμε είναι πως η χώρα μας κυβερνιέται από νεοφιλελεύθερους. Δηλαδή, όπως ήδη σας εξηγήσαμε, οι κυβερνώντες που έχουμε καταστρέφουν αυτό που είναι το έθνος μας, η Μεξικανική πατρίδα μας. Και δουλειά αυτών των κακών κυβερνώντων δεν είναι το να κοιτάνε για την ευημερία του λαού, αλλά να επαγρυπνούν για την ευπραγία των καπιταλιστών. Για παράδειγμα, φτιάχνουν νόμους όπως η Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου, η οποία πνίγει στη δυστυχία πολλούς Μεξικανούς, τόσο αγρότες και μικροπαραγωγούς -που «φαγώνονται» από τις μεγάλες αγροτικές βιομηχανίες- όσο και εργάτες και μικροβιομηχανίες -που δεν μπορούν να ανταγωνιστούν με τις μεγάλες πολυεθνικές οι οποίες χώνονται χωρίς να παίρνουν την άδεια κανενός και φτάνουν να τους λένε και ευχαριστώ ενώ επιβάλουν τα χαμηλά τους ημερομίσθια και τις υψηλές τιμές τους. Δηλαδή, σα να λέει κανείς, κάποια από τα οικονομικά θεμέλια του Μεξικού μας, που ήταν αγροτικά, βιομηχανικά και το εθνικό εμπόριο, καταστρέφονται για τα καλά και μόλις που μένουν κάποια χαλάσματα που στα σίγουρα κι' αυτά θα τα ξεπουλήσουν.

Κι αυτές είναι μεγάλες δυστυχίες για την πατρίδα μας. Γιατί στους αγρούς δεν παράγονται πια τροφές, αλλά μόνο ό,τι πουλάνε οι μεγάλοι καπιταλιστές, και οι εύφορες γαίες ληστεύονται με δόλο και με την στήριξη των πολιτικών. Δηλαδή στον κάμπο συμβαίνει ότι συνέβαινε στα χρόνια του Porfirio Díaz με την διαφορά πως αντί για τους μεγαλογαιοκτήμονες, τώρα είναι οι ξένες επιχειρήσεις εκείνες που πηδάνε για τα καλά τον αγρότη. Κι εκεί που παλιά υπήρχαν τα δάνεια και οι τιμές ασφαλείας τώρα υπάρχει ελεημοσύνη και συχνά ούτε κι' αυτή.

Από την μεριά του εργάτη της πόλης, λοιπόν κλείνουν τα εργοστάσια και μένουν χωρίς δουλειά, ή ανοίγουν εκείνα που τα λένε «μακιλαδόρας», που είναι ξένα και πληρώνουν ένα τίποτα για πολλές ώρες δουλειάς. Δεν έχει καμιά σημασία το κόστος των προϊόντων που χρειάζεται ο λαός γιατί είτε είναι φτηνά είτε ακριβά, δεν υπάρχει χρήμα για να αγοραστούν. Και αν κάποιος δούλευε σε μία μικρή ή μεσαία επιχείρηση, τώρα πια δεν δουλεύει γιατί έκλεισε και την αγόρασε μία πολυεθνική. Και αν κάποιος είχε μια μικρή επιχείρηση, εξαφανίστηκε κι αυτή ή ξεκίνησε να δουλεύει παράνομα για τις μεγάλες επιχειρήσεις που τον ξεζουμίζουν και που βάζουν να δουλέψουν μέχρι και μικρά παιδιά. Και αν ο εργαζόμενος ήταν σε ένα συνδικάτο για να διεκδικήσει νόμιμα τα δικαιώματά του, τώρα τελείωσε, γιατί το ίδιο το συνδικάτο του λέει πως πρέπει να σφίξει το ζουνάρι κι ας πέφτουν οι μισθοί, κι ας γίνεται ελαστικό το ωράριο, κι ας αφαιρούν κεκτημένα, μη τυχόν και κλείσει η επιχείρηση ή πάει σε άλλη χώρα. Και μετά είναι εκείνο της «ψιλοδουλειάς», που μοιάζει με το κυβερνητικό οικονομικό πρόγραμμα για όλους τους εργαζόμενους της πόλης, ν' αρχίσουν να πουλάνε τσίχλες ή τηλεφωνικές κάρτες στις γωνίες. Δηλαδή απόλυτη οικονομική καταστροφή και στις πόλεις.

Και τότε, μιας και η οικονομία του λαού (τόσο στο κάμπο όσο και στη πόλη) είναι τόσο γαμημένη, συμβαίνει να πρέπει να ξενιτευτούν πολλοί Μεξικάνοι και Μεξικάνες, οι οποίοι αναγκάζονται να φύγουν από την πατρίδα τους, τα μεξικάνικα χώματα, για να ψάξουν δουλειά σε άλλη χώρα που είναι παρά οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, που και εκεί δεν τους φέρονται καλά, τους ξεζουμίζουν, τους καταδιώκουν, τους περιφρονούν και φτάνουν μέχρι στο να τους σκοτώσουν. Συνεπώς ο νεοφιλελευθερισμός που μας επιβάλλουν οι κακές κυβερνήσεις δεν καλυτέρεψε την οικονομία, αντίθετα, στενάζει ο κάμπος και στις πόλεις δεν έχει δουλειά. Μεταβάλλεται για τους Μεξικανούς το Μεξικό σ' ένα τίποτα όπου για μια στιγμή γεννιούνται και κάποια άλλη πεθαίνουν όλοι όσοι δουλεύουν για τα πλούτη των ξένων, βασικά των βόρειο αμερικάνων πλουτοκρατών. Γι' αυτό λέμε πως στο Μεξικό κυριαρχούν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Καλά, αλλά δεν είναι μόνο αυτά, είναι ακόμα πως ο νεοφιλελευθερισμός ανέτρεψε και την πολιτική κάστα του Μεξικού, δηλαδή τους επαγγελματίες πολιτικούς, γιατί τους έκανε σαν πωλητές μαγαζιού που κάνουν τα αδύνατα δυνατά για να πουλήσουν φτηνότερα, να τα ξεπουλήσουν όλα. Είδατε πως άλλαξαν την νομοθεσία για να καταργήσουν το άρθρο 27 του Συντάγματος και να μπορέσουν να ξεπουλήσουν τις κοινοτικές γαίες και τα εχίδος. Κατόρθωμα του Salinas de Gortari, γιατί εκείνος και οι συμμορίες του είπαν πως είναι για το

καλό της αγροτιάς και της γεωργίας που έτσι θα πλούτιζαν και θα ζούσαν καλύτερα. Μήπως συνέβη αυτό; Η μεξικάνικη γεωργία είναι χειρότερα από ποτέ και η αγροτιά βιασμένη περισσότερο κι απ' τα χρόνια του Porfirio Díaz. Είπαν, ακόμα πως για το καλό του λαού θα ιδιωτικοποιούσαν, δηλαδή θα πουλούσαν στους ξένους τις κρατικές επιχειρήσεις, γιατί, λέει, δεν λειτουργούσαν καλά κι' έπρεπε να εκσυγχρονισθούν ήταν προτιμότερο να πουληθούν. Αλλά αντί να καλυτερέψουν τα κοινωνικά δικαιώματα που κατακτήθηκαν στην επανάσταση του 1910 κατάντησαν αξιοθρήνητα και αξιόμεμπτα... Είπαν ακόμα, πως έπρεπε ν' ανοίξουν τα σύνορα για μπει το ξένο κεφάλαιο, έτσι που να τα βρουν μπαστούνια οι Μεξικανοί επιχειρηματίες και να κάνουν καλύτερα τη δουλειά τους. Αλλά τώρα βλέπουμε πως δεν υπάρχουν εθνικές επιχειρήσεις, τις έφαγαν όλες οι ξένοι κι' αυτό που πουλάνε είναι χειρότερο από αυτό που έφτιαχναν στο Μεξικό.

Και καλά και σώνει θέλουν τώρα οι μεξικάνοι πολιτικοί να πουλήσουν την Pemex, δηλαδή το πετρέλαιο το οποίο ανήκει στους Μεξικάνους και στο μόνο που διαφοροποιούνται είναι ότι οι μεν θέλουν να το πουλήσουν όλο οι δε ένα μέρος. Θέλουν ακόμα να ιδιωτικοποιήσουν την Κοινωνική Ασφάλεια, το ηλεκτρικό, το νερό, τα δάση, και όλα, μέχρι να μη μείνει τίποτα στο Μεξικό και να γίνει η χώρα μας ένας χερσότοπος ή ένας τόπος διασκέδασης των πλούσιων όλου του κόσμου, και οι Μεξικανοί και Μεξικανές να είμαστε σαν για να τους υπηρετούμε, με το νου στραμμένο στο τι να τους προσφέρουμε, κακοζωισμένοι. Δίχως ρίζες, δίχως πολιτισμό, δίχως πατρίδα σε τελική ανάλυση.

Δηλαδή οι νεοφιλελεύθεροι εκείνο που θέλουν είναι να ξεπαστρέψουν το Μεξικό, την μεξικανική πατρίδα μας. Και τα πολιτικά κόμματα που παίρνουν μέρος στις εκλογές σε τίποτα δεν μας υπερασπίζονται αλλά πρώτοι και καλύτεροι συντάσσονται στην υπηρεσία των ξένων, πρώτα απ' όλα των Η.Π.Α. και είναι εκείνοι που ανέλαβαν το χρέος να μας ξεγελάσουν, κάνοντας μας να στρέφουμε το βλέμμα όταν ξεπουλάνε τα πάντα και κρατάνε για τον εαυτό τους όλα τα κέρδη. Όλα τα εκλογικά κόμματα που υπάρχουν την σήμερον ημέρα κι. όχι μερικά. Σκεφτείτε αν έστω και κάτι κάνανε σωστά και δεν θα δείτε τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο από κλεψιές και κατεργαριές. Δείτε ακόμα πως οι πολιτικάντηδες των κομμάτων έχουν όμορφα τα σπίτια τους, ωραίες τις αυτοκινητάρες τους κι' όλα τους τα λούσα και τα καλά. Και θέλουν κι από πάνω να τους εκφράσουμε τις ευχαριστίες μας και στον επόμενο γύρο να ψηφίσουμε υπέρ αυτών. Δεν έχουν μάνα, για να την «μνημονέψουμε» με τις δέουσες αγοραίες εκφράσεις, και δεν έχουν γιατί από τη φύση τους δεν έχουν πατρίδα, έχουν μονάχα λογαριασμούς στη τράπεζα.

Βλέπουμε ακόμα να διογκώνεται το εμπόριο ναρκωτικών και η εγκληματικότητα. Φορές - φορές σκεφτόμαστε τους παραβάτες όπως τους τραγουδάνε στα corridos, σαν πως τους δείχνουνε στο κινηματογράφο κι' ίσως να' ναι έτσι καμπόσοι, δεν είναι όμως οι αφέντες. Οι αρχηγοί τους κυκλοφορούν καλοντυμένοι και μοδάτοι, έχουν σπουδές στα εξωτερικά, είναι τζέντλεμαν, δεν κρύβονται, τρώνε σε ακριβά εστιατόρια και βγαίνουνε στα περιοδικά ατσαλάκωτοι και ωραίοι στις γιορτές και στα πανηγύρια τους, είναι αυτό που λέμε «καλοβαλμένοι», και μερικοί είναι μέχρι και πρόεδροι, βουλευτές, γερουσιαστές, γενικοί γραμματείς του κράτους, επιχειρηματίες κερδοφόρων επιχειρήσεων, αρχηγοί αστυνομίας, στρατηγοί.

Λέμε, μήπως πως είναι άχρηστη η πολιτική; Όχι, εκείνο που θέλουμε να πούμε είναι αυτή η πολιτική είναι άχρηστη. Δεν μας κάνει γιατί δεν λαμβάνει υπ' όψη της τον λαό, δεν τον ακούει, τον έχει γραμμένο, τον θυμάται μόνο όταν πλησιάζουν εκλογές αλλά και τότε δεν ψάχνουν ψήφους αρκούνται στις στατιστικές που λένε ποιος κερδίζει. Και τότε λόγια και μόνο λόγια, σκέτες υποσχέσεις πως θα κάνουν ετούτο και τ' άλλο, και μετά που σε είδα που σε ξέρω, δεν θα τους ξαναδείς παρά μόνο στο δελτίο ειδήσεων κατηγορούμενους για κλοπές τεράστιων χρηματικών ποσών και αθώους χάρη στο νόμο που οι ίδιοι έφτιαξαν και τους προστατεύει.

Γιατί ακριβώς αυτό είναι το επόμενο πρόβλημα, η χειραγωγή και αλλαγή του Συντάγματος κατά το δοκούν. Το Σύνταγμα δεν κατοχυρώνει πια τα δικαιώματα και τις ελευθερίες του εργαζόμενου λαού, αλλά τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των νεοφιλελεύθερων έτσι ώστε με τη βούλα του νόμου να εξασφαλίζουν τα μεγάλα τους κέρδη. Οι δικαστές είναι πάντα στην υπηρεσία τους, κόβουν και ράβουν την δικαιοσύνη στα μέτρα τους, μόνο όσοι δεν είναι πλούσιοι κερδίζουν αδικίες, φυλακές, νεκροταφεία.

Κι' όμως παρόλο το νεοφιλελεύθερο μπάχαλο υπάρχουν ακόμα Μεξικάνοι και Μεξικανές που οργανώνονται και κάνουν αντιστασιακό αγώνα.

Έτσι μαθαίνουμε για την ύπαρξη απομακρυσμένων από την Τσιιάπας ιθαγενικών πληθυσμών που χτίζουν την αυτονομία τους, υπερασπίζονται τον πολιτισμό τους, πονάνε τη γη, τα δάση, τους υδάτινους πόρους τους.

Για την ύπαρξη εργατών γης, δηλαδή γεωργών που οργανώνονται και κάνουν τις πορείες και διαδηλώσεις τους για να απαιτήσουν δάνεια και βοηθήματα αγρών.

Για την ύπαρξη εργαζομένων στην πόλη που δεν επιτρέπουν την καταπάτηση των δικαιωμάτων τους, την ιδιωτικοποίηση της δουλειάς τους διαμαρτύρονται, διαδηλώνουν για να μην τους πάρουν το λίγο που έχουν, για να μην αποσπάσουν από τη χώρα ό,τι της ανήκει ηλεκτρισμό, κοινωνική ασφάλιση, πετρέλαιο, παιδεία.

Για την ύπαρξη φοιτητών που δεν επιτρέπουν την ιδιωτικοποίηση της παιδείας και αγωνίζονται για να είναι δωρεάν, λαϊκή και επιστημονική, δηλαδή να μην είναι εισπρακτική, όλος ο κόσμος να έχει την δυνατότητα μάθησης, να μην διδάσκουν μαλακίες στα σχολεία.

Για την ύπαρξη γυναικών οι οποίες δεν επιτρέπουν να τους συμπεριφέρονται σαν να είναι γλάστρες ή να τις ταπεινώνουν και περιφρονούν ένεκα της γυναικείας φύσης τους, οργανώνονται και αγωνίζονται για τον σεβασμό που σαν γυναίκες αξίζουν.

Για την ύπαρξη νέων που δεν δέχονται να τους αποβλακώνουν με ναρκωτικά ή να τους καταδιώκουν για τους τρόπους τους, συνειδητοποιούνται με την μουσική και την κουλτούρα τους, με δυο λόγια με την απειθαρχία τους.

Για την ύπαρξη ομοφυλόφιλων, λεσβιών, αμφιφυλόφιλων και ανθρώπων με πολλαπλές ιδιαιτερότητες οι οποίοι δεν αποδέχονται το να τους χλευάζουν, να τους περιφρονούν, να τους κακοποιούν ακόμα και να τους σκοτώνουν ένεκα της ιδιαιτερότητας τους και να τους συμπεριφέρονται σαν να ήταν ανώμαλοι ή εγκληματίες, αλλά φτιάχνουν τις οργανώσεις τους για να υπερασπίσουν το δικαίωμα τους στη διαφορετικότητα.

Υπάρχουν ακόμα εκείνοι που ονομάζονται κοινωνικοί αγωνιστές άντρες και γυναίκες που πέρασαν όλοι τους τη ζωή στον αγώνα για τον καταπιεσμένο λαό, και είναι οι ίδιοι που συμμετείχαν στις μεγάλες εργατικές και κοινωνικές κινητοποιήσεις και απεργίες, στα μεγάλα αγροτικά κινήματα και υπέστησαν μεγάλες καταδιώξεις και παρόλη την σεβαστή ηλικία τους εξακολουθούν να μην το βάζουν κάτω και μετακινούνται από την μια άκρη στην άλλη ψάχνοντας τον αγώνα, ψάχνοντας την δικαιοσύνη και φτιάχνοντας οργανώσεις της αριστεράς, μη κυβερνητικές οργανώσεις, οργανώσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων, οργανώσεις υπεράσπισης των πολιτικών κρατουμένων και αναζήτησης των αγνοουμένων, οργανωτικά σχήματα δημοσίευσης, οργανώσεις δασκάλων και φοιτητών, δηλαδή κοινωνικών αγώνων, ακόμα και πολιτικο-στρατιωτικές οργανώσεις γιατί πολλά ξέρουν ότι πολλά είδαν πολλά άκουσαν πολλά έζησαν, πολύ αγωνίσθηκαν.

Και σε γενικές γραμμές, βλέπουμε πως στη χώρα μας που είναι το Μεξικό υπάρχει κόσμος που δεν επαναπαύεται, δεν υποτάσσεται, δεν πουλιέται. Είναι άξιοι. Και αυτό μας ευχαριστεί, μας χαροποιεί γιατί με όλον αυτό το κόσμο δεν θα περάσει έτσι εύκολα το γινάτι των νεοφιλελεύθερων και ίσως κατορθώσουμε τη σωτηρία της πατρίδας μας από τις μεγάλες ληστείες και καταστροφές που διαπράττουν. Και σκεφτόμαστε μακάρι αυτό το «εμείς» να συμπεριλάμβανε όλες τις συλλογικότητες.

V. Αυτό που θέλουμε να κάνουμε

Τώρα θα σας μιλήσουμε για αυτά που θα θέλαμε να κάνουμε στον κόσμο και στο Μεξικό. Γιατί δεν μπορούμε πια να βλέπουμε αυτό που συμβαίνει στον πλανήτη μας και να μένουμε σιωπηλοί, ως εάν μόνοι να βρισκόμαστε εκεί που βρισκόμαστε.

Λοιπόν, σε όλους όσους αντιστέκεστε και αγωνίζεστε σε όλο τον κόσμο με το δικό σας τρόπο και στις χώρες σας, θέλουμε να σας πούμε πως δεν είμαστε μόνοι. Πως εμείς οι ζαπατίστας, αν και πολύ μικροί, σας στηρίζουμε και θα αναζητήσουμε τον τρόπο να στηρίξουμε τους αγώνες σας και να μιλήσουμε μαζί σας για να μάθουμε. Γιατί πράγματι αυτό που έχουμε μάθει είναι να μαθαίνουμε.

Θέλουμε να πούμε στους λαούς της Λατινικής Αμερικής πως είμαστε περήφανοι που είμαστε και εμείς ένα μικρό κομμάτι τους. Πως θυμόμαστε καλά πως εδώ και χρόνια η ήπειρός μας φωτιζόταν και ένα φως ονομαζόταν Τσε Γκεβάρα, όπως πριν ονομαζόταν Μπολίβαρ, γιατί υπάρχουν φορές που οι λαοί κάνουν σημαία τους ένα όνομα.

Θέλουμε να πούμε στον Κουβανέζικο λαό που τόσα χρόνια αντιστέκεται πως δεν είναι μόνος του, πως δεν συμφωνούμε με το εμπάργκο που τους έχουν κηρύξει και πως θα αναζητήσουμε τον τρόπο να τους στείλουμε κάτι, έστω καλαμπόκι, για να στηρίξουμε την αντίστασή τους.

Θέλουμε να πούμε στον βορειοαμερικάνικο λαό πως ξέρουμε πολύ καλά ότι ένα πράγμα είναι οι κακές κυβερνήσεις τους που βλάπτουν όλο τον κόσμο και άλλο, πολύ διαφορετικό, είναι οι βορειοαμερικανοί που αγωνίζονται στη χώρα τους και δηλώνουν την αλληλεγγύη τους με τους αγώνες των άλλων λαών.

Θέλουμε να πούμε στους αδελφούς και στις αδελφές Μαπούτσε της Χιλής πως παρακολουθούμε και μαθαίνουμε από τον αγώνα τους.

Και στους Βενεζολάνους πως προσεκτικά παρατηρούμε τον τρόπο που υπερασπίζονται την κυριαρχία τους, το δικαίωμα, δηλαδή, του Έθνους τους να αποφασίζει προς τα πού θα βαδίσει.

Και στους αδελφούς και αδελφές ιθαγενείς της Βολιβίας και του Εκουαδόρ τους λέμε πως δίνουν ένα γενναίο μάθημα ιστορίας σε όλη την Λατινική Αμερική, γιατί είναι αυτοί που τώρα βάζουν ένα STOP στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση.

Και στους πικετέρος και τους νέους της Αργεντινής θέλουμε να τους πούμε μονάχα αυτό: πως τους αγαπάμε.

Και σ' αυτούς που στην Ουρουγουάη ονειρεύονται μια καλύτερη χώρα πως τους θαυμάζουμε

Και στους Χωρίς Γη της Βραζιλίας πως τους σεβόμαστε.

Και σε όλους τους νέους της Λατινικής Αμερικής πως είναι όμορφο αυτό που δημιουργούν και πως μας προσφέρουν μία μεγάλη ελπίδα.

Θέλουμε να πούμε στους αδελφούς και τις αδελφές της Κοινωνικής Ευρώπης, της Ευρώπης που είναι εξεγερμένη και αξιοπρεπής, πως δεν είναι μόνοι. Πως μας δίνουν μεγάλη χαρά οι μεγάλες κινητοποιήσεις τους ενάντια στους νεοφιλελεύθερους πολέμους. Πως παρατηρούμε προσεκτικά τις μορφές οργάνωσής τους και τους τρόπους που έχουν να αγωνίζονται γιατί ίσως κάτι μπορούμε να μάθουμε. Πως αναζητούμε τρόπο να στηρίξουμε τους αγώνες τους και.... πως δεν θα τους στείλουμε ευρώ γιατί σε λίγο θα υποτιμηθούν, αλλά ίσως τους στείλουμε χειροτεχνίες και καφέ για να τα πουλήσουν κι έτσι να εξοικονομήσουν μία στήριξη στους αγώνες τους. Και ίσως να τους στέλναμε και ποσόλ που δίνει πολύ δύναμη στην αντίσταση, καλύτερα όμως όχι, γιατί το ποσόλ είναι βέβαια, καλό για μας, αλλά ίσως τους πέσει λίγο βαρύ και τους βλάψει και αδυνατίσει τους αγώνες τους και τους νικήσουν οι νεοφιλελεύθεροι.

Θέλουμε να πούμε στους αδελφούς και τις αδελφές της Ασίας, της Αφρικής και της Ωκεανίας πως ξέρουμε πως κι αυτοί αγωνίζονται και πολύ θα θέλαμε να γνωρίσουμε περισσότερα για τις ιδέες και τις πρακτικές τους.

Θέλουμε να πούμε στον κόσμο πως θέλουμε να τον κάνουμε μεγάλο, τόσο μεγάλο που να χωράει όλους τους κόσμους που αντιστέκονται στην νεοφιλελεύθερη καταστροφή, που δεν αφήνονται αλλά παλεύουν για την ανθρωπότητα.

Και στο Μεξικό αυτό που θέλουμε να κάνουμε είναι μία συμφωνία με ανθρώπους και οργανώσεις της αληθινής αριστεράς, σκεφτόμαστε πως στην πολιτική αριστερά βρίσκεται καθαρή η ιδέα της αντίστασης στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, η ιδέα του να δημιουργήσουμε μια χώρα όπου θα υπάρχει για όλους δικαιοσύνη, δημοκρατία και ελευθερία. Όχι όπως τώρα που υπάρχει δικαιοσύνη μόνο για τους πλούσιους, ελευθερία

μόνο για τις μεγάλες εμπορικές συμφωνίες και δημοκρατία μόνο για να γράφονται συνθήματα εκλογικής προπαγάνδας. Σκεφτόμαστε πως μόνο από την αριστερά μπορεί να προκύψει ένα σχέδιο αγώνα για να μην πεθάνει η Πατρίδα μας, το Μεξικό.

Αυτό που σκεφτόμαστε λοιπόν είναι να φτιάξουμε ένα σχέδιο μαζί με όλους αυτούς τους ανθρώπους και τις οργανώσεις της αριστεράς και να πάμε παντού, σε όλο το Μεξικό, παντού όπου υπάρχει κόσμος απλός και ταπεινός σαν εμάς.

Και δεν θα πάμε να τους πούμε τι πρέπει να κάνουν ή να τους δώσουμε γραμμή.

Ούτε θα πάμε να τους ζητήσουμε να ψηφίσουν έναν υποψήφιο, το ξέρουμε άλλωστε πως όλοι είναι νεοφιλελεύθεροι.

Ούτε θα πάμε να τους πούμε να κάνουν το ίδιο που κάναμε εμείς, ούτε να πάρουν τα όπλα.

Αυτό που θα κάνουμε είναι να τους ρωτήσουμε για τη ζωή τους, για τον αγώνα τους, για το πώς σκέφτονται τη χώρα μας, για το τι θα κάνουμε για να μην μας νικήσουν.

Αυτό που θα κάνουμε είναι να αγγίξουμε τη σκέψη των απλών και ταπεινών ανθρώπων και ίσως βρούμε σ' αυτήν την ίδια αγάπη που κι εμείς νιώθουμε για την πατρίδα μας.

Και ίσως βρούμε κοινά όλοι εμείς που είμαστε απλοί και ταπεινοί και, ενωμένοι, οργανώσουμε σε όλη τη χώρα και συντονίσουμε τους αγώνες μας που τώρα είναι μοναχικοί και διάσπαρτοι, και καταφέρουμε κάτι, ας πούμε ένα πρόγραμμα που να περιλαμβάνει αυτό που όλοι θέλουμε και ένα σχέδιο για το πώς θα εκπληρωθεί αυτό το "εθνικό πρόγραμμα αγώνα".

Και με την συμφωνία της πλειοψηφίας αυτού το κόσμου που θα ακούσουμε, να κτίσουμε έναν αγώνα με όλους, ιθαγενείς, εργάτες, αγρότες, σπουδαστές, δασκάλους, υπαλλήλους, γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένους, άντρες και με καθέναν που έχει το καλό στην καρδιά του και θέλει να παλέψει για να μην καταστραφεί και ξεπουληθεί η πατρίδα μας που ονομάζεται Μεξικό και εκτείνεται από το Ρίο Μπράβο ως το Ρίο Σουσιάτε και που στη μια πλευρά της έχει τον Ατλαντικό και στην άλλη τον Ειρηνικό ωκεανό.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΩΣ ΘΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ

Αυτός είναι λοιπόν ο ταπεινός λόγος μας που απευθύνεται στους απλούς και ταπεινούς ανθρώπους του Μεξικού και του κόσμου και αυτόν τον ταπεινό λόγο μας τον ονομάζουμε:

ΕΚΤΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΛΑΚΑΝΤΟΝΑ

Και είμαστε εδώ για να σας πούμε ότι.....

Ο EZLN διατηρεί την δέσμευσή του για κατάπαυση του επιθετικού πυρός και δεν θα επιχειρήσει καμιά επίθεση ή στρατιωτικές επιθετικές κινήσεις ενάντια στα κυβερνητικά στρατεύματα.

Ο EZLN, με αυτήν την ειρηνική πρωτοβουλία του, διατηρεί την δέσμευσή του να επιμένει στο δρόμο του πολιτικού αγώνα. Γι' αυτό ο EZLN θα συνεχίσει στην σκέψη να μην κάνει οποιοδήποτε είδος μυστικής συμφωνίας με πολιτικο-στρατιωτικές οργανώσεις, εθνικές ή άλλων χωρών.

Ο EZLN επικυρώνει την δέσμευσή του να υπερασπίζεται, να στηρίζει και να υπακούει τις ιθαγενικές ζαπατιστικές κοινότητες που τον απαρτίζουν και που είναι η ανώτατη αρχή του. Και να συνεισφέρει, στο μέτρο των δυνατοτήτων του, στην ενδυνάμωση της αυτονομίας, της

καλής διακυβέρνησης και της καλύτερευσης των συνθηκών της ζωής των κοινοτήτων, χωρίς να παρεμβαίνει στις εσωτερικές δημοκρατικές διαδικασίες τους. Αυτό που θέλουμε να κάνουμε στο Μεξικό και στον κόσμο θα το κάνουμε χωρίς όπλα, με ένα κίνημα πολιτικό και ειρηνικό αλλά χωρίς να πάψουμε να φροντίζουμε και να στηρίζουμε τις κοινότητές μας.

Ως εκ τούτου....

Στον κόσμο.....

1. Θα κτίσουμε περισσότερες σχέσεις σεβασμού και αλληλοστήριξης με άτομα και οργανώσεις που αντιστέκονται ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό και για την ανθρωπότητα.

2. Στο μέτρο των δυνατοτήτων μας θα προσφέρουμε υλική στήριξη, τρόφιμα και χειροτεχνίες στους αδελφούς και τις αδελφές που αγωνίζονται σε όλο τον κόσμο. Και για να αρχίσουμε: θα ζητήσουμε από το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης της Ρεαλιδάδ να μας δανείσει το καμιόνι που ονομάζεται "Chompiras" και που έχει χωρητικότητα γύρω στους 8 τόνους και θα το γεμίσουμε καλαμπόκι και ίσως δύο βαρέλια 200 λίτρων το καθένα με βενζίνη ή πετρέλαιο, και θα το παραδώσουμε στην πρεσβεία της Κούβας στο Μεξικό για να το στείλουν στον κουβανέζικο λαό ως μια στήριξη από τους ζαπατίστας στην αντίστασή τους ενάντια στο βορειοαμερικανικό εμπάργκο. Ή ίσως βρεθεί ένα μέρος πιο κοντά εδώ για την παράδοση γιατί πάντα είναι μακριά η Πόλη του Μεξικού και ίσως διαλυθεί ο "Chompiras" στο δρόμο και μείνουμε στη μέση. Και βέβαια, αυτό θα γίνει όταν βγει η καινούργια σοδειά που τώρα ωριμάζει στα χωράφια και, βέβαια, εάν δεν μας επιτεθούν εν τώ μεταξύ, γιατί εάν το στείλουμε τους μήνες που έρχονται σκέτο ελότε θα στείλουμε και δεν θα κάνει ούτε για ταμάλες, έτσι λοιπόν καλύτερα το Νοέμβρη ή τον Δεκέμβρη.

Και θα έρθουμε σε συμφωνία με τους συνεταιρισμούς γυναικών και θα στείλουμε μια καλή ποσότητα από κεντήματα στην Ευρώπη που ίσως δεν θα είναι πια Ένωση, και θα τους στείλουμε και οργανικό καφέ από τις ζαπατιστικές κοπερατίβες για να τον πουλήσουν και να εξοικονομήσουν λίγα χρήματα για τον αγώνα τους. Και εάν δεν πουληθούν, δεν πειράζει, θα μπορούν να φτιάξουν και να πουν ένα καφεδάκι κουβεντιάζοντας για τον αγώνα ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό και, αν κάνει και λίγο κρύο, θα σκεπαστούν με τα ζαπατιστικά κεντήματα που αντέχουν καλά ως και στο πλύσιμο στο χέρι και στην πέτρα και, επιπλέον, δεν ξεβάφουν.

Και στους αδελφούς και τις αδελφές ιθαγενείς της Βολιβίας και του Εκουαδόρ θα στείλουμε λίγο μη μεταλλαγμένο καλαμπόκι, αν και δεν ξέρουμε που να το παραδώσουμε για να φτάσει στον προορισμό του, είμαστε όμως διατεθειμένοι να στείλουμε αυτή τη μικρή βοήθεια.

3. Και σε όλους και σε όλες που αντιστέκονται σε όλο τον κόσμο, τους λέμε πως πρέπει να κάνουμε και άλλες διηπειρωτικές συναντήσεις, κι ας είναι και μία μόνο. Ίσως το Δεκέμβρη αυτής εδώ της χρονιάς ή τον επόμενο Γενάρη, πρέπει να το σκεφτούμε. Δεν θέλουμε να πούμε το πότε, γιατί πρόκειται να συμφωνηθεί από όλους όπως και όλα: το πότε, το που, το πώς, το ποιοι. Αλλά να μην είναι κάτι προκαθορισμένο όπου λίγοι μιλάνε και οι υπόλοιποι ακούνε, όχι, να μιλήσουν όλοι, με τη σειρά βέβαια για να μη γίνει χάος και κανείς δεν καταλαβαίνει τι λέγεται, και να μπορούν όλοι να ακούσουν και να σημειώσουν στα τετράδιά τους τα λόγια αντίστασης των άλλων για να μπορούν να τα μεταφέρουν και να τα κουβεντιάσουν με τους συντρόφους και τις συντρόφισσές τους στις χώρες τους. Και σκεφτόμαστε να γίνει σε ένα μέρος που να έχει κοντά μια πολύ μεγάλη φυλακή, ώστε στην περίπτωση που μας καταστείλουν και μας φυλακίσουν, να μην είμαστε τσουβαλιασμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, φυλακισμένοι ναι, αλλά καλά οργανωμένοι και εκεί στην φυλακή να συνεχίσουμε την διηπειρωτική συνάντηση για την ανθρωπότητα και ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό. Μετά λοιπόν τους λέμε πώς οργανωνόμαστε για να συμφωνήσουμε στο πώς θα συμφωνήσουμε. Έτσι λοιπόν σκεφτόμαστε να κάνουμε αυτά που θέλουμε να κάνουμε στον κόσμο.

Και τώρα η συνέχεια...

Στο Μεξικό.....

1. Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για τους ιθαγενείς λαούς του Μεξικού, απλά πια όχι μόνο για αυτούς ούτε μόνο με αυτούς αλλά για όλους τους εκμεταλλευόμενους και αδικημένους του Μεξικού με όλους αυτούς και σε όλη τη χώρα. Και όταν μιλάμε για όλους τους εκμεταλλευόμενους του Μεξικού επίσης μιλάμε και για τους αδελφούς και τις αδελφές

που χρειάστηκε να φύγουν στις Ηνωμένες Πολιτείες για να βρουν δουλειά και να επιβιώσουν

2. Θα πάμε να ακούσουμε και να μιλήσουμε άμεσα, χωρίς μεσάζοντες και διαμεσολαβήσεις, με τους απλούς και ταπεινούς ανθρώπους του μεξικάνικου λαού. Και, αφού ακούσουμε και μάθουμε, θα κτίσουμε μαζί με αυτόν τον κόσμο που είναι ταπεινός και απλός σαν και μας, ένα εθνικό πρόγραμμα πάλης, ένα πρόγραμμα που να είναι ξεκάθαρα αριστερό, δηλαδή αντικαπιταλιστικό, δηλαδή αντινεοφιλελεύθερο, ένα πρόγραμμα, δηλαδή, για τη δικαιοσύνη, τη δημοκρατία και την ελευθερία του μεξικάνικου λαού

3. Θα επιχειρήσουμε να χτίσουμε ή να ξανακατακτήσουμε ένα άλλον τρόπο να κάνεις πολιτική, που να περιστρέφεται γύρω από την ιδέα ότι υπηρετείς τους άλλους χωρίς υλικά συμφέροντα, με θυσία, με στράτευση, με τιμιότητα, εκπληρώνοντας το λόγο, και η μοναδική αμοιβή να είναι η ικανοποίηση ότι εκπλήρωσες το καθήκον, όπως δηλαδή το έκαναν πριν οι στρατευμένοι αριστεροί που δεν σταματούσαν ούτε με χτυπήματα, φυλακή ή θάνατο, πολύ δε περισσότερο με χαρτονομίσματα δολαρίου.

4. Και θα εξετάσουμε το πώς θα ξεσηκωθούμε σε έναν αγώνα για να απαιτήσουμε ένα νέο Σύνταγμα, καινούργιους, δηλαδή, νόμους που να παίρνουν υπόψη τους τις απαιτήσεις του μεξικάνικου λαού: γη, δουλειά, τροφή, υγεία, εκπαίδευση, γνώση, πολιτισμό, ανεξαρτησία, δημοκρατία, δικαιοσύνη, ελευθερία και ειρήνη.

ΓΙΑ ΑΥΤΟ.....

Ο EZLN θα στείλει, σε όλη την εθνική επικράτεια και για απεριόριστο χρόνο, μία αντιπροσωπεία από την διοίκησή του. Αυτή η ζαπατιστική αντιπροσωπεία, μαζί με τα άτομα και τις οργανώσεις της αριστεράς που θα προσχωρήσουν σ' αυτήν την Έκτη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα, θα πάει όπου κληθεί.

Επίσης ο EZLN θα εγκαινιάσει μία πολιτική συμμαχιών με μη εκλογικές οργανώσεις και κινήματα που ορίζονται, στην θεωρία και στην πράξη, ως αριστερά, και υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

Δεν θα γίνονται συμφωνίες από τα επάνω που θα επιβάλλονται προς τα κάτω. Η μόνη συμφωνία είναι πως μαζί θα βαδίσουμε για να ακούσουμε και να οργανώσουμε την οργή. Δεν θα ξεσηκώνονται κινήματα για να είναι μετά διαπραγματεύσιμα πίσω από τις πλάτες εκείνων που τα κάνουν. Αλλά θα έχουν λόγο πάντα εκείνοι που συμμετέχουν. Δεν θα αναζητηθούν δωράκια, θέσεις, πλεονεκτήματα δημόσια αξιώματα από την Εξουσία ή από όποιον φιλοδοξεί να την αποκτήσει. Ο στόχος είναι να βαδίσουμε πολύ πιο μακριά από τους εκλογικούς ημεροδείκτες. Δεν θα επιχειρηθεί να λυθούν από τα πάνω τα προβλήματα του Έθνους μας. Αλλά, να οικοδομηθεί ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΚΑΤΩ μία εναλλακτική στην νεοφιλελεύθερη καταστροφή, μία εναλλακτική της αριστεράς για το Μεξικό. Ναι στον αμοιβαίο σεβασμό της αυτονομίας και της ανεξαρτησίας των οργανώσεων, στις μορφές πάλης τους, στον τρόπο οργάνωσής τους, στις εσωτερικές τους διαδικασίες λήψης αποφάσεων, στις φιλοδοξίες και τις διεκδικήσεις τους. Και, ναι, σε μία ξεκάθαρη, συνολική και συντονισμένη υπεράσπιση της εθνικής κυριαρχίας, με μία αδιαπραγμάτευτη και αδιάλλακτη αντίσταση στις προσπάθειες ιδιωτικοποίησης της ηλεκτρικής ενέργειας, του πετρελαίου, του νερού και των φυσικών πόρων.

Καλούμε, δηλαδή, τις πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις της αριστεράς που δεν έχουν πουθενά καταχωρηθεί και τα άτομα που διεκδικούν να είναι αριστεροί και δεν ανήκουν σε καταχωρημένα πολιτικά κόμματα, να ενωθούμε, να συναντηθούμε σε χρόνο, τόπο και με τρόπο που θα προτείνουμε όταν έρθει στιγμή, για να οργανώσουμε μία πανεθνική καμπάνια να επισκεφτούμε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, να ακούσουμε τα λόγια του λαού μας και να οργανωθούμε. Είναι σαν μια καμπάνια, ναι, αλλά πολύ διαφορετική γιατί δεν είναι προεκλογική.

Αδελφοί και αδελφές:

Αυτός είναι λόγος μας, αυτό δηλώνουμε:

Στον κόσμο θα αδελοποιηθούμε πιο πολύ με τους αγώνες αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, με τους αγώνες για την ανθρωπότητα.

Και θα στηρίξουμε, ας είναι και λίγο, αυτούς τους αγώνες.

Και θα βαδίσουμε με αλληλοσεβασμό, για να ανταλλάξουμε εμπειρίες, ιστορίες, ιδέες και

όνειρα.

Στο Μεξικό, θα βαδίσουμε σε όλη τη χώρα, θα βαδίσουμε στα ερείπια που έχει αφήσει πίσω του ο νεοφιλελεύθερος πόλεμος αλλά και στις αντιστάσεις που, κρυμμένες στα χαρακώματα, ανθίζουν.

Θα βαδίσουμε για να ψάξουμε και να βρούμε όποιον, σαν και μας, αγαπάει αυτή τη γη και αυτούς τους ουρανούς.

Θα βαδίσουμε για να ψάξουμε, από τη Ρεαλιδάδ ως την Τιχουάνα, όποιον θέλει να οργανωθεί, να πολεμήσει, να χτίσει την τελευταία, ίσως, ελπίδα για να μην χαθεί αυτό το Έθνος, που υπάρχει τουλάχιστον από τον καιρό που ένας αετός στάθηκε πάνω σε ένα νοπάλ για να καταβροχθίσει ένα φίδι.

Θα βαδίσουμε για τη δημοκρατία, την ελευθερία και τη δικαιοσύνη που μας αρνιούνται.

Θα βαδίσουμε με μια άλλη πολιτική για ένα πρόγραμμα της αριστεράς και για ένα νέο σύνταγμα.

Καλούμε τους ιθαγενείς, τους αγρότες, τους εργάτες, τους δασκάλους, τους σπουδαστές, τις νοικοκυρές, τους εργάτες γης, τους μικρούς ιδιοκτήτες, τους συνταξιούχους, τους μικροβιοτέχνες, τους ανειδίκευτους, τους θρησκευόμενους και τις θρησκευόμενες, τους επιστήμονες, τους καλλιτέχνες, τους διανοούμενους, τους νέους, τις γυναίκες, τους ηλικιωμένους, τους ομοφυλόφιλους και τις λεσβίες, τα παιδιά να συμμετέχουν, ατομικά ή συλλογικά άμεσα μαζί με τους ζαπατίστας, σ' αυτήν την ΕΘΝΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ για την οικοδόμηση ενός άλλου τρόπου να κάνεις πολιτική, για την οικοδόμηση ενός εθνικού και αριστερού προγράμματος αγώνα και για ένα νέο Σύνταγμα.

Αυτός είναι ο λόγος μας για αυτό που θα κάνουμε και για το πώς θα το κάνουμε. Εδώ το καταθέτουμε εάν θέλετε να συμμετέχετε...

Και λέμε στους άντρες και στις γυναίκες που έχουν καλή σκέψη στην καρδιά τους, που συμφωνούν με το λόγο μας και που δεν φοβούνται ή που φοβούνται αλλά το ελέγχουν, να δηλώσουν δημόσια εάν συμφωνούν με αυτήν την ιδέα που μόλις καταθέσαμε και έτσι να δούμε μια και καλή και το πώς και το που και το πότε θα κάνουμε αυτό το νέο βήμα στον αγώνα.

Και όσο αυτοί το σκέφτονται, τους λέμε πως σήμερα, τον έκτο μήνα του χρόνου 2005, οι άντρες, οι γυναίκες, τα παιδιά και οι ηλικιωμένοι του Ζαπατιστικού Στρατού για την Εθνική Απελευθέρωση ήδη αποφασίσαμε και υπογράψαμε αυτήν την Έκτη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα. Και αυτοί που ξέρουν να βάζουν υπογραφή υπέγραψαν και όσοι δεν ξέρουν έβαλαν το δακτυλικό τους αποτύπωμα... αλλά..... είναι πια πολύ λιγότεροι αυτοί που δεν ξέρουν γιατί ήδη έχει προχωρήσει η εκπαίδευση, εδώ, σ' αυτήν την εξεγερμένη για την ανθρωπότητα και ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό περιοχή, δηλαδή στη γη και τον ουρανό των ζαπατίστας.

Αυτός είναι ο ταπεινός μας λόγος που απευθύνεται στην καρδιά των απλών και ταπεινών ανθρώπων που, σε όλο τον κόσμο, αντιστέκονται και εξεγείρονται ενάντια στην αδικία.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ!

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

Παράνομη Ιθαγενική Επαναστατική Επιτροπή - Γενική Διοίκηση του Ζαπατιστικού Στρατού
για την Εθνική Απελευθέρωση.

ΜΜεξικό, έκτος μήνας, δηλαδή Ιούνης του χρόνου 2005.

Τα συνδικάτα φεύγουν τα «μακίλας» έρχονται

Παγιδευμένοι σε εργοστάσια υπεργολαβίας –τα «μακίλας»-, οι εργάτες της κεντρικής Αμερικής υφίστανται άμεσα τις εκτροπές της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας. Έχοντας ήδη πέσει θύματα αισχροίς εκμετάλλευσης, σήμερα απειλούνται, αν προσπαθήσουν να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους ότι οι επιχειρήσεις θα μεταφερθούν, και στη θέση τους θα απασχοληθούν φτωχότεροι εργάτες, στην Κίνα.

Τόσο στη Γουατεμάλα όσο και στο Σαλβαδόρ, οι αγώνες τους δεν μπορούν να έχουν αποτέλεσμα, παρά μόνο αν οι καταναλωτές του Βορρά δείξουν την αλληλεγγύη τους, παγκοσμιοποιώντας, –με τη δική τους σειρά- την αντίσταση.

Στη Βίγια Νουέβα, ένα λαϊκό προάστιο της Πόλης της Γουατεμάλας, οι πλανόδιοι πωλητές είναι στημένοι από νωρίς το πρωί στην είσοδο των επιχειρήσεων υπεργολαβίας που παράγουν προϊόντα για εξαγωγή των μακίλας.

Πίσω από τις κατσαρόλες που αχνίζουν, οι μικροέμποροι περιμένουν να φτάσουν τα λεωφορεία που ξεχειλίζουν από εργάτριες. Οι γυναίκες που κατεβαίνουν από αυτά, νέες στην πλειονότητά τους, έρχονται από λαϊκά προάστια, αλλά η εμφάνισή τους είναι πάντοτε φροντισμένη. Ορισμένες κοντοστέκονται για να πιούν αμίλητες έναν χυλό από καυτό καλαμπόκι, στη συνέχεια σπεύδουν να πιάσουν δουλειά. Οι φύλακες κλείνουν πίσω τους τις πόρτες της επιχείρησης. Μια παλιά ιστορία.

Στη Γουατεμάλα, όπως και σ'ολόκληρη την κεντρική Αμερική, η άνθηση των μακίλας χρονολογείται από τη δεκαετία του 90. Επειτα από μια δεκαετία και πλέον εμφυλίων πολέμων, τόσο στη Γουατεμάλα, όσο και στη Νικαράγουα και το Σαλβαδόρ, η ειρήνη επιστρέφει, σε μια περιοχή που καθίσταται ιδιαίτερα ελκυστική για τις επιχειρήσεις έτοιμων ενδυμάτων, χάρη στη γεωγραφική εγγύτητα με τις ΗΠΑ, τους μισθούς, που είναι μικρότεροι από αυτούς του Μεξικού, και τα υπερβολικά φορολογικά προνόμια.

Επιπλέον, από το 1984, η Ουάσιγκτον παρέχει στις χώρες της κεντρικής Αμερικής τη δυνατότητα να εξαγουν στις ΗΠΑ, στην ουσία χωρίς περιορισμούς, τα ενδύματα που κατασκευάζονται στην περιοχή.

Για τις ασιατικές επιχειρήσεις, των οποίων οι εξαγωγές από τη χώρα προέλευσης υπόκεινται ακόμη στους περιορισμούς των ποσοστώσεων, η κεντρική Αμερική γίνεται βάση προνομιακής πρόσβασης στην αμερικανική αγορά.

Την ίδια στιγμή, η γεωργία της περιοχής, η οποία πλήττεται από την πτώση της τιμής του καφέ και άλλων εξαγωγικών προϊόντων, υφίσταται τις επιπτώσεις των μέτρων δομικών προσαρμογών, τα οποία έχουν επιβληθεί από τους διεθνείς χρηματοοικονομικούς οργανισμούς. Η κεντρική Αμερική, από αγροτική, γίνεται «μακιέρα».

Περίπου 350.000 εργαζόμενοι, από τους οποίους τα τρία τέταρτα είναι γυναίκες, εργάζονται σήμερα στα μακίλας της περιοχής. Ο τομέας αντιπροσωπεύει το 58,7% του συνόλου των εξαγωγών του Σαλβαδόρ, το 47,2% της Ονδούρας, το 58% της Νικαράγουας και το 18% της Γουατεμάλας, ενώ οι κατά τόπους κυβερνήσεις τον θεωρούν μοχλό της περιφερειακής ανάπτυξης. Όμως, η συμβολή του στην εθνική οικονομία πρέπει να εκτιμηθεί με βάση το γεγονός ότι οι πρώτες ύλες εισάγονται, και τα μακίλας, που δεν πληρώνουν φόρους, δεν συνεισφέρουν καθόλου στα εισοδήματα του κράτους.

Όσον αφορά τις δουλειές, είναι ασταθείς, ελάχιστα ειδικευμένες και κακοπληρωμένες.

Από την 1η Ιανουαρίου 2005, το σύστημα των ποσοστώσεων, το οποίο έθετε περιορισμούς στις εξαγωγές ενδυμάτων στην αμερικανική και την ευρωπαϊκή αγορά, καταργήθηκε, αφήνοντας να πλανάται πάνω από τα μακίλας της κεντρικής Αμερικής η απειλή του.... Κινεζικού ανταγωνισμού

Όμως, στην έδρα της εργοδοτικής οργάνωσης Vestex, στην Πόλη της Γουατεμάλας, επικρατεί συγκρατημένη αισιοδοξία: «Δεν μπορούμε να ανταγωνιστούμε την Κίνα στο ζήτημα του εργατικού κόστους, αλλά η γεωγραφική θέση της Γουατεμάλας παραμένει σημαντικό πλεονέκτημα και η στροφή των επιχειρήσεων στο πλήρες πακέτο (έναν ολοκληρωμένο τρόπο παραγωγής που συγκεντρώνει στην ίδια επιχείρηση τα διάφορα στάδια της αλυσίδας παραγωγής) έχει ήδη επεκταθεί.

Ωστόσο, στον τομέα της μόδας, όπου οι προθεσμίες παράδοσης που ορίζονται από τους πελάτες μας είναι όλο και πιο μικρές, η ταχύτητα πρόσβασης στην αγορά και ο χρόνος αντίδρασης έχουν γίνει οι λέξεις-κλειδιά» αναγνωρίζει η Κάρλα Καμπαγέρος. Το χρονικό περιθώριο που διατίθεται από την παραγγελία μέχρι την παράδοση του ολοκληρωμένου προϊόντος στις ΗΠΑ είναι δύο μήνες για τις επιχειρήσεις που βρίσκονται στην Ασία, αλλά μόνο δύο βδομάδες για ένα μακίλα της Γουατεμάλας.

Ευέλικτα σχήματα

Αλλά αυτό το πλεονέκτημα δεν αρκεί, λέει με παράπονο η Καμπαγέρος: «Χρειαζόμαστε τη βοήθεια της κυβέρνησης για να κάνουμε τη χώρα πιο ελκυστική για τους ξένους επενδυτές. Για παράδειγμα, πρέπει να απλοποιηθούν οι τελωνειακές διατυπώσεις, οι οποίες, συγκρινόμενες με άλλων χωρών της περιοχής, συνιστούν μειονέκτημα».

Στο Σαλβαδόρ, αντίθετα, παραμένει ιδιαίτερα υψηλό το κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας που παρέχεται στις επιχειρήσεις! Η αντιπρόεδρος Βίλμα Εσκομπάρ προτείνει, «να μειωθούν οι τιμές και να γίνουν επενδύσεις στην υδροηλεκτρική ενέργεια».

Το Σχέδιο Πουέμπλα-Παναμάς (Plan Puebla-Panama', PPP), που παρουσιάζεται ως πρόγραμμα διαρκούς και πλήρους ανάπτυξης, αλλά εντάσσεται κυρίως στο πλαίσιο των συμφωνιών ελεύθερου εμπορίου, χωρίς καμία κοινωνική ή οικολογική μέριμνα, προβλέπει, ακριβώς, της κατασκευή πολλών δεκάδων υδροηλεκτρικών σταθμών κατά μήκος ολόκληρης της κεντρικής Αμερικής και την ολοκλήρωση του περιφερειακού δικτύου.

«Οτιδήποτε συμβάλλει στη βελτίωση της ποιότητας των υποδομών και των υπηρεσιών που παρέχονται στις ξένες επιχειρήσεις δεν μπορεί παρά να επηρεάσει θετικά την εγκατάστασή τους στην περιοχή» εκτιμά η Καμπαγέρος. Ήδη θεωρεί ότι ακόμη πιο σημαντική θα είναι η επικύρωση της Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου στην Κεντρική Αμερική (CAFTA, στα ισπανικά), η οποία θα συνδέσει την οικονομία της περιοχής με τις ΗΠΑ.

Η συμφωνία, όμως, που έχει ήδη επικυρωθεί από το Σαλβαδόρ, την Ονδούρα και τη Γουατεμάλα (αλλά δεν έχει ακόμη εγκριθεί από το αμερικανικό Κογκρέσο), προκαλεί τη γενική κατακραυγή των λαϊκών οργανώσεων της περιοχής.

Βέβαια, τα κείμενά της, που έχουν υποβληθεί στα κράτη για υπογραφή, περιλαμβάνουν ένα κεφάλαιο που αναφέρεται στο εργατικό δίκαιο – μια «πρόοδος» που επιτεύχθηκε κυρίως χάρη στην πίεση των αμερικανικών συνδικαλιστικών συνομοσπονδιών. Εξάλλου, «η ποιότητα των σχέσεων μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών αποτελεί πλέον κριτήριο επιλογής για τις μεγάλες φίρμες, προκειμένου να αποφασίσουν αν θα εγκατασταθούν στη μία ή την άλλη χώρα ή αν θα συνεργαστούν με τη μία ή την άλλη επιχείρηση. Κάθε μακίλα είναι, πια, υποχρεωμένο να σέβεται τους κώδικες συμπεριφοράς που επιβάλλονται από τους πελάτες του, και οι συνθήκες εργασίας σ' αυτές τις επιχειρήσεις δεν έχουν, πλέον, καμία σχέση με την αξιοθρήνητη εικόνα που προβάλλουν τα μέσα ενημέρωσης», υπογραμμίζει η Καμπαγέρος.

Το εργοδοτικό προφίλ

Στις ΗΠΑ, οι εκστρατείες ευαισθητοποίησης των καταναλωτών για τις συνθήκες εργασίας στα μακίλας και η σύνδεσή τους με τη δράση του συνδικαλιστικού τομέα, έχουν, στην πραγματικότητα, υποχρεώσει τις περισσότερες μεγάλες φίρμες (Gap, Liz Clairborne, Nike, Reebok...) να υιοθετήσουν κώδικες συμπεριφοράς, οι οποίοι αμέσως αναγορεύθηκαν σε επιχειρήματα του μάρκετινγκ. Τα μακίλας πρέπει, στο εξής, να παρουσιάζουν μια εικόνα που να είναι αποδεκτή από τους πελάτες τους.

Τελευταίο εύρημα της εργοδοτικής οργάνωσης της Γουατεμάλας, Vestex – «ανεξάρτητων» μεσολαβητών, και θα πρέπει, σύμφωνα με την Καμπαγέρος, «να μπορεί να επεμβαίνει προληπτικά, για να αποφεύγεται η χρονοβόρα και δαπανηρή προσφυγή στις επιθεωρήσεις εργασίας και στα δικαστήρια».

Ο Ντέιβιντ Μοράλες, γραμματέας της Ομοσπονδίας Εργαζομένων στη Βιομηχανία Τροφίμων,

την Αγροτική Βιομηχανία και τις Συναφείς Βιομηχανίες(Festras), τη μοναδική συνδικαλιστική συνομοσπονδία που εκπροσωπείται στα μακίλας, λέει αγανακτισμένος:

«Πως μπορεί να ισχυρίζεται κανείς ότι είναι συγχρόνως κριτής και κρινόμενος;» Ο ίδιος διακρίνει στο RAC «ένα βήμα προς την ιδιωτικοποίηση της Δικαιοσύνης».

Όμως, στα μακίλας, οι προσβολές και η σωματική βία, οι καταχρηστικές απολύσεις (κυρίως εγκύων εργατριών), η σεξουαλική παρενόχληση, τα ατελείωτα ωράρια, οι απλήρωτες υπερωρίες και επιδόματα που, ενώ προβλέπονται από τον νόμο, δεν καταβάλλονται, αν και έχουν καταγγελλθεί παραμένουν συνηθισμένη πρακτική.

Η κινεζική απειλή

Για τη Λουκρέσια Μπαουτίστα, συντονίστρια του τομέα των μακίλας στην «Επιτροπή επαλήθευσης των κωδίκων συμπεριφοράς»(Coverco), το πρόβλημα δεν είναι οι ανεπάρκειες της νομοθεσίας: «Οι κανονισμοί της Κ. Αμερικής ως προς το εργατικό δίκαιο είναι σωστοί, αλλά οι διατάξεις τους παραβιάζονται συστηματικά στα μακίλας, και δεν υπάρχει πολιτική βούληση από την πλευρά των κρατών να επιβάλουν την εφαρμογή τους».

Έτσι, απέναντι στις παραβιάσεις, η επιθεώρηση εργασίας επιδεικνύει αξιοσημείωτη επιείκεια. «Γιατί να εκπλαγούμε, λοιπόν, όταν ένας υπουργός, σε ερώτηση για το θέμα, απαντά ότι πρέπει με κάθε τίμημα να αποφύγουμε την αποθάρρυνση των επενδυτών, ή, όταν μαθαίνουμε ότι η ίδια η γενική επιθεωρήτρια εργασίας, Αϊντα Σελέστε Αγιάλα, έχει αυτομολήσει από την Vestex και έχει εκπαιδευθεί στους κόλπους της εργοδοτικής οργάνωσης. Τον Σεπτέμβριο του 2004, επιθεωρητής εργασίας του Τσιμαλτενάνγκο μου εκμυστηρεύθηκε ότι είχε λάβει εντολές να μην κάνει τίποτα το οποίο θα μπορούσε να δυσχεράσει τα αφεντικά», λέει με αγανάκτηση ο Γκαμπριέλ Σελάδα, πρόεδρος του Κέντρου Μελετών και Στήριξης της Τοπικής Ανάπτυξης(CEADEL).

Σε αντίθεση με τις διαβεβαιώσεις της εργοδοσίας, η Διεθνής Συνομοσπονδία Ελευθέρων Συνδικάτων(CISL) διαπιστώνει ότι το άνοιγμα των αγορών, η όξυνση του ανταγωνισμού και η «κινεζική απειλή» θα μπορούσαν κάλλιστα να χρησιμεύσουν ως επιχείρημα σε όσους υποστηρίζουν ότι η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων θα αυξηθεί μειώνοντας το κοινωνικό κόστος, «με τον κίνδυνο να χειροτερεύσουν ακόμη περισσότερο οι συνθήκες εργασίας των εργατών στα μακίλας της Γουατεμάλας, τα οποία υφίστανται ήδη ισχυρές πιέσεις».

Εκτός από τη μείωση του κατώτατου μισθού, μια μελέτη της Ένωσης Εξαγωγέων Γουατεμάλας (AGEX-PRONT) προτείνει μια «λιγότερο αυστηρή εργατική νομοθεσία» και τον «περιορισμό της δύναμης των συνδικάτων».

Για να εξασφαλίσουν την υπακοή του εργατικού δυναμικού τους, τα αφεντικά των μακίλας προτίθενται να εξαλείψουν κάθε ίσος συνδικαλιστικής παρουσίας, η οποία είναι ήδη πολύ μικρή στις επιχειρήσεις, και, για να το καταφέρουν αυτό, δεν φείδονται κανενός μέσου.

Η Βιταλίνα Ραμίρες, εργάτρια στο Choishin, ένα μακίλα της Βίγια Νουέβα, λίγο έξω από την Πόλη της Γουατεμάλας, περιγράφει την αντίδραση της διεύθυνσης όταν, το 2002, έπειτα από πολλούς μήνες παράνομης προετοιμασίας, δημιουργήθηκε στην επιχείρηση μια επίσημη συνδικαλιστική οργάνωση:

«Πολλές συντρόφισσες κρατήθηκαν μια ολόκληρη μέρα στο γραφείο του διευθυντή, ο οποίος προσπάθησε να τις αναγκάσει να υπογράψουν επιστολές παραίτησης. Μπράβοι της επιχείρησης μας ακολουθούσαν μέχρι την πόρτα του σπιτιού μας και μας απειλούσαν με θάνατο –στη Γουατεμάλα, αυτά τα πράγματα δεν μπορείς να τα αντιμετωπίζεις με ελαφρότητα. Στη συνέχεια, η διεύθυνση ανακοίνωσε ότι θα έκλεινε την επιχείρηση, θα απέλυε όλο τον κόσμο, κι αυτό θα συνέβαινε εξαιτίας του συνδικάτου... Έτσι, οι άλλες κοπέλες άρχισαν να μας βρίζουν, να μας περούν πέτρες. Ήταν κάτι τρομερό, που διήρκε σε βδομάδες. Ορισμένες εργάτριες «έσπασαν».

Σε γενικές γραμμές, το κλείσιμο μιας «συνδικαλισμένης» επιχείρησης αποφασίζεται όταν δεν είναι δυνατόν να απαλειφθούν προκαταβολικά οι διεκδικητικές αξιώσεις των εργατριών.

Οι μαύρες λίστες

Έτσι, γίνεται επίκληση στην έλλειψη αποδοτικότητας ή στην ανάγκη αναδιάρθρωσης, για να δικαιολογηθεί το κλείσιμο της επιχείρησης, που.... Ξανανοίγει αμέσως με νέα επωνυμία ή σε γειτονική χώρα.

Όντας προνοητικός, ο διευθυντής του Dong Bang Fashion, ενός μακίλα του Τσιμαλτενάνγκο, αντέδρασε προληπτικά με τον εξής τρόπο:

«Όταν άκουσε να μιλούν για συνδικάτο, κάλεσε μια ομάδα εργαζομένων, οι οποίοι ήταν γνωστοί για την ένταξή τους σε μια τοπική «μάρα» (συμμορία κακοποιών), και τους έκανε γνωστό ότι, αν ιδρυόταν συνδικάτο στην επιχείρηση, θα ήταν οι πρώτοι που θα απολύονταν...Εκείνοι θα αποφάσιζαν τι έπρεπε να κάνουν. Αυτό αποτέλεσε τη δαμόκλειο σπάθη που κρεμόταν πάνω από τα κεφάλια των διαμαρτυρομένων: ακόμη δεν υπάρχει συνδικάτο στο Dong Bang Fashion» περιγράφει ο Σελάδα. Το κυνήγι μαγισσών περνάει, επίσης, μέσα από την καταγραφή γνωστών μελών ή υποτιθέμενων συμπαθούντων μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης σε μαύρες λίστες, τις οποίες ανταλλάσσουν μεταξύ τους οι διευθυντές των μακίλας. Ωστόσο, «ο διευθυντής του Rotex (ενός μακίλα του Τσιμαλτενάνγκο) παραδέχθηκε μπροστά μου ότι λάμβανε τακτικά τέτοιες λίστες. Με διαβεβαίωσε, βέβαια, ότι δεν τις έπαιρνε καθόλου υπόψη»... αναφέρει ο Σελάδα.

Κι όμως, η συνδικαλιστική ελευθερία εγγράφεται στον κώδικα συμπεριφοράς, του οποίου τον σεβασμό υποτίθεται ότι επιβάλλουν οι επιχειρήσεις στα μακίλας που παράγουν για λογαριασμό τους.

«Όταν η μάρκα Liz Clairborne, που είναι ο κύριος πελάτης μας, μας αναθέτει τον έλεγχο των κωδίκων συμπεριφοράς, έχουμε την υποχρέωση να της παραδίδουμε, κάθε μήνα μια εμπιστευτική έκθεση. Τα πλήγματα κατά των συνδικαλιστικών ελευθεριών αποτελούν μέρος των ελλείψεων οι οποίες συχνά επισημαίνονται σ' αυτές τις εκθέσεις. Όμως, αν και, όταν πρόκειται για την εγκατάσταση μιας τουαλέτας που λείπει ή για την κατασκευή μιας εξόδου κινδύνου, οι συστάσεις που αφορούν τη συμμόρφωση μιας επιχείρησης με τους κανονισμούς γίνονται μερικές φορές πράξη, δεν γνωρίζω καμία περίπτωση συνδικαλίστριας η οποία να απολύθηκε καταχρηστικά και να επαναπροσλήφθηκε.

«Συχνά, απευθύνονται προειδοποιήσεις, αλλά τα μακίλας δεν τις λαμβάνουν υπόψη και, οι μάρκες, αντί να αποφασίσουν να αλλάξουν προμηθευτή, ισχυρίζονται ότι θα έπρεπε, προηγουμένως, η εγκαλούμενη επιχείρηση να αποτελέσει η ίδια αντικείμενο ελέγχου, διαδικασία που θα ήταν πολύ δύσκολη....» εξηγεί η Μπαουτίστα.

Αποτέλεσμα της παρενόχλησης που υφίστανται οι συνδικαλιστικές οργανώσεις είναι το γεγονός ότι η παρουσία τους μειώνεται διαρκώς και, σύμφωνα με έρευνα της Κοινής Συνδικαλιστικής Βάσης της Κεντρικής Αμερικής, μόνο 45 από τα 1.212 μακίλας που λειτουργούν στην περιοχή διαθέτουν συνδικαλιστική οργάνωση....., ενώ στη Γουατεμάλα είναι τρία από τα 236.

Μολονότι είναι γνωστό το επιτυχημένο εγχείρημα στο Σαλβαδόρ, η αντιγραφή αυτής της περίπτωσης δεν έχει διαφύγει της προσοχής των διευθυντών των μακίλας, οι οποίοι θέλουν, με κάθε τίμημα, να αποφύγουν την εξάπλωσή του.

Συνδικαλισμός με security

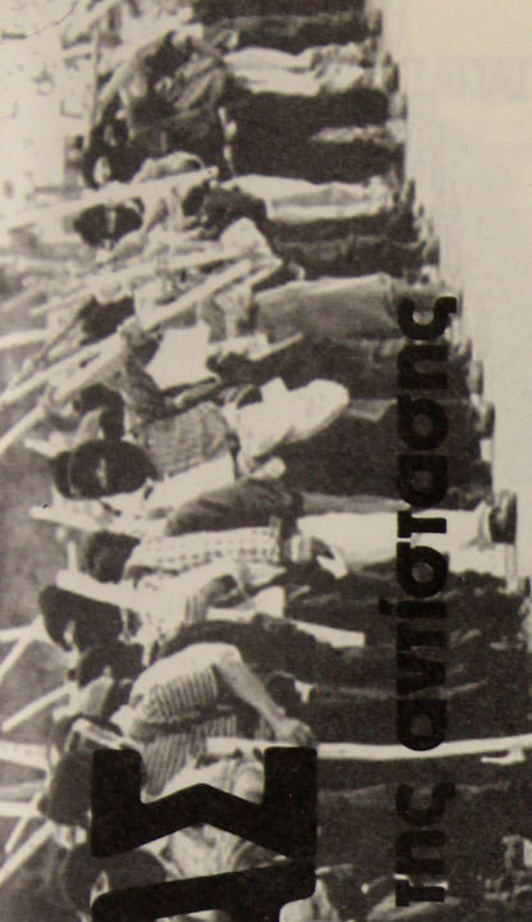
Όταν, στην Πόλη της Γουατεμάλας, οι συνδικαλίστριες του Nobland International Factory (NB) γιόρτασαν στην είσοδο της επιχείρησης τα πρώτα γενέθλια της συνδικαλιστικής τους οργάνωσης, ένα συγκρότημα με μαριάτσι έπαιζε μουσική και, καθώς έφταναν οι εργάτριες, τις καλούσαν να μοιραστούν μαζί τους καφέ και ταμάλες. Ορισμένες πείσθηκαν.

Για άλλες, η παρουσία ενός εκπροσώπου της διεύθυνσης, ο οποίος παρακολουθούσε τη σκηνή μένα σημειωματάριο στο χέρι, καθώς και της υπηρεσίας ασφάλειας, η οποία είχε παραταχθεί επιδεικτικά στο απέναντι πεζοδρόμιο, είχαν αποτρεπτικό αποτέλεσμα.

Μετά το Choishin και το Cimatextiles, το NB είναι το τρίτο «συνδικαλισμένο» μακίλα της Γουατεμάλας, αν και οι κατακτήσεις μοιάζουν ελάχιστες –εκτός από ένα μηνιαίο μπόνους 50 κετσάλες (13 ευρώ) ή την άδεια να πηγαίνουν οι εργάτριες στην τουαλέτα χωρίς να το αναφέρουν στην επιστάτιστα.

«Ελπίζαμε ότι το εγχείρημα θα έβρισκε μιμητές, αλλά τα αφεντικά δεν κατέθεσαν τα όπλα και υποκινούν διασπάσεις που αποδυναμώνουν το συνδικάτο. Η κατάστασή μας είναι πιο αβέβαιη παρά ποτέ, και καμιά πρόοδος δεν θα είναι εφικτή χωρίς τη διεθνή αλληλεγγύη» αναγνωρίζει η Μαρί Μεχία, συντονίστρια του Κέντρου Στήριξης Εργατριών των Μακίλας, όργανο της Festras.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΚΙΛΑΣ

απο το ημερολόγιο της αντίστασης

“Tlaxcala”, λένε μερικοί, «σημαίνει γη του φωμιού απο καλαμπόκι». Αλλά για το νεοφιλελευθερισμό, όπως διαπίστωσε και το σύννεφο κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του, σημαίνει «γή των maquiladoras». Στην Tlaxcala, το 62% του πληθυσμού της πολιτείας δουλεύει και ζει σε περιοχές όπου βρίσκονται εγκατεστημένες maquiladoras.

Εδώ εγκαθίστανται με τον καιρό όλο και μεγαλύτερες βιομηχανίες που «τρώνε» ή υπατάσσουν τις μικρότερες. Έτσι συνηθίζεται μια επιχείρηση που εγκαθίσταται στη πόλη να «απλώνεται» στέλνοντας του επιστάτες της να εγκαταστήσουν στις κοινότητες τη δική τους άτυπη maquila – κατά προτίμηση σε κοινότητες δύο έως τριών χιλιάδων κατοίκων, όπου πληρώνουν μισθούς πολύ χαμηλότερους απο ό,τι στην πόλη, χρησιμοποιώντας νοικιασμένους χώρους για λίγους μήνες, ώστε να μπορούν να μετακινούνται απο το ένα μέρος στο άλλο. Μια παραλλαγή αυτού του φαινομένου αποτελεί και η αγορά ή το καπάρο απο τις μεγαλύτερες ή έστω επίσημες maquilas της παραγωγής των μικρότερων άτυπων maquilas. Σε μέρη όπως τα Hueyotlipan και Zapata, οι εταιρίες βάζουν τις μηχανές και τα χωριά τους ανθρώπους, αφού οι πατεράδες αφήνουν ακόμη και τα παιδιά τους να δουλεύουν απο τα οκτώ τους χρόνια. Οι επενδυτές έρχονται σε έμεση συμφωνία με τις οικογένειες οι οποίες προσφέρουν το χώρο και τα εργατικά χέρια, ενώ ο κατασκευαστής προσφέρει μισθό, εξοπλισμό και πρώτες ύλες. Όπως το 19ο αιώνα, οι ίδιοι οι πατεράδες μετατρέπονται σε επιστάτες που επιβλέπουν τη δουλειά των παιδιών τους. Τα παιδιά πληρώνονται 70 πέσος την εβδομάδα, για να ξηλώνουν υφάσματα απο τη μία το μεσημέρι (αφού σχολάσουν υποτίθεται απο το σχολείο) μέχρι τις επτά το βράδυ. Κατά συνέπεια εκτός του ότι τα παιδιά υποσιτίζονται, εγκαταλείπουν επιπλέον το σχολείο απο το δημοτικό. Δεδομένου οτι πρόκειται για μια περιοχή με μεγάλο αριθμό μεταναστών, οι μανάδες και τα παιδιά πρέπει να συμμορφώνονται με τα καπρίτσια των maquiladoras για να έχουν ένα ελάχιστο εισόδημα. Σαν συνέπεια της πλήρους διάλυσης του κοινωνικού και οικογενειακού ιστού, τα ναρκωτικά και η πορνεία πολλαπλασιάζονται.

Όλο και πιο εντατικά, η γη της Tlaxcala κατακλύζεται απο τις maquilas αλλά και απο την αντίσταση ενάντιά τους. Γιατί οι maquiladoras δεν ήρθαν μόνες τους...

Παράλληλα με την αύξηση της παιδικής εργασίας, για παράδειγμα, οι κοινωνικές οργανώσεις παρατηρούν επίσης την αύξηση των Ταξιαρχιών Συνδυασμένων Επιχειρήσεων, των συλλήψεων, των βάσεων διαφόρων αστυνομικών μονάδων κ.τ.λ. Υπάρχουν δήμοι όπως η Panotla ή η Santa Apolonia όπου υπήρξε ανοιχτή σύγκρουση ανάμεσα στον πλυθησμό και τις αστυνομικές ή στρατιωτικές δυνάμεις. Παρόμοιες βάσεις υπάρχουν σε όλη την Tlaxcala –Zacateleo, Ixtacuixtla, Calpulalpan, Tlaxco, Coariaxtla και κυρίως στο San Pablo Apetatitlan και στην πόλη της Tlaxcala- και διενεργούν ανοιχτά (στρατιωτικές) επιχειρήσεις κατά του κόσμου που εναντιώνεται στη λειτουργία των maquilas.

Στο San Pablo del Monte οι κάτοικοι απέκλεισαν τον αυτοκινητόδρομο με αποτέλεσμα να καταφθάσει η αστυνομία και να ξεσπάσουν συγκρούσεις. Στην επιχείρηση της Arcomex πάνω στην εθνική οδό και ακριβώς στην είσοδο της πολιτείας Tlaxcala, όπου κατασκευάζονται ανταλλακτικά για τη Volkswagen, οι εργάτριες απηυδισμένες απο τη συμπεριφορά του διεφθαρμένου τους συνδικάτου CROC, δημιούργησαν ένα νέο ανεξάρτητο συνδικάτο παλεύοντας ενάντια στη σύμβαση εργασίας που τους είχε επιβληθεί. Φυσικά το διεφθαρμένο συνδικάτο έστειλε τους μπράβους του που, ακολουθώντας την αστυνομία – η οποία παρακολουθούσε, όχι άπραγη φυσικά – μπόρεσαν ανενόχλητοι να επιτεθούν στις εργάτριες που ήθελαν να αλλάξουν συνδικάτο.

Το «θαύμα» των maquiladoras, που τόσο επιδίωξαν οι κυβερνήσεις και οι διανοούμενοι της δεξιάς, δεν είναι πηγή θέσεων εργασίας, είναι ένας εφιάλτης, ένας φαύλος κύκλος που επιβάλλει συνθήκες εργασίας που θα προκαλούσαν οίκτο ακόμη και στους ισπανούς δουλοκτήτες. «Αν δεν είσαι διατεθειμένος να εργαστείς υπο αυτές τις συνθήκες και με αυτό το μισθό, θα πάω αλλού...», λένε οι βιομηχανικές μονάδες. Έτσι, στους δήμους Lazaro Cardenas & Emiliano Zapata υπάρχουν... ημιαποικιοκρατικά και εργοστάσια παραγωγής, τα οποία λειτουργούν σε ένα πλαίσιο υπερεκμετάλλευσης...

Το ημερολόγιο της αντίστασης
Subcomandante Insurgente Marcos
EZLN

Στις 17 Νοεμβρίου γιορτάστηκε σε όλα τα καρακόλ, τους αυτόνομους Ζαπατιστικούς δήμους και τις κοινότητες η 22η επέτειος από την ίδρυση του EZLN. «Είναι η μέρα που μιλάμε για τους συντρόφους και τις συντρόφισσες αντάρτες και πολιτοφύλακές μας. Είναι η μέρα που μνημονεύουμε το στρατό μας». Ένα στρατό που ούτε παρέδωσε τα όπλα, όπως πολλά ΜΜΕ παρουσιάζουν, ούτε υποχώρησε ούτε πωλήθηκε. Το διαφορετικό στη περίπτωση του Ζαπατιστικού στρατού είναι ότι επιλέγει να αγωνίζεται ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, συμπεριλαμβανομένης και της δικής του, έχοντας πάντα σαν αρχή το «προχωράμε ρωτώντας» και «διοικούμε υπακούοντας». Εξέγερση για τους Ζαπατίστας σημαίνει να ρωτάς αντί να διακηρύττεις, είναι η διάλυση των σχέσεων εξουσίας.

Όλες οι ανακοινώσεις των επιτροπών καλής διακυβέρνησης, των συμβουλίων του MAREZ (αυτόνομων εξεγερμένων Ζαπατιστικών δήμων) και των κοινοτήτων εκφράζουν την αποφασιστικότητά τους να συνεχίσουν τον αγώνα, να δυναμώσουν την αυτονομία τους, να αναλύσουν τις αλλαγές που έχουν καταφέρει και τα λάθη τους, προχωρώντας και επιλέγοντας να συναντηθούν με τα υπόλοιπα κινήματα του Μεξικού και του κόσμου που παλεύουν ενάντια στον καπιταλισμό και το νεοφιλελευθερισμό.

Στο Καρακόλ V του Roberto Barrios, εδώ και δύο μέρες, και παρά την ατελείωτη βροχή, άρχισε να συγκεντρώνεται κόσμος από τους δήμους και τις κοινότητες της Βόρειας ζώνης. Η διήμερη φιάτα περιελάμβανε αγώνες μπάσκετ και πόδοσφαίρου, ανάγνωση ποιημάτων και κειμένων κυρίως από μαθητές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και προποστές, χορό ως τα ξημερώματα, συνελεύσεις των αυτόνομων συμβουλίων των εξεγερμένων δήμων, των γυναικών κ.α. και ανακοινώσεις των τελικών αποφάσεών τους, καθώς και ένα κείμενο απολογισμού εκ μέρους όλων των Επιτροπών Καλής Διακυβέρνησης, που ανέλαβαν κατά τη διάρκεια του έτους (οι επιτροπές αλλάζουν κάθε μήνα), όπου αναφέρονται με λεπτομέρειες όλα τα προγράμματα που δρομολογήθηκαν και υλοποιήθηκαν στη βόρεια ζώνη, τα έσοδα (και από πού αυτά προήλθαν) και τα έξοδα.

Σε όλες τις αποφάσεις και τα κείμενα ένα πράγμα τονίζεται πάντα στον επίλογο: «Ο αγώνας συνεχίζεται». Παρά τις συνεχείς επιθέσεις και προκλήσεις από παραστρατιωτικές και ένοπλες ομάδες κομμάτων (PRI, PRD) παρά τις απειλές και τις προκλήσεις που δέχονται από στρατό και αστυνομία, αλλά και παρά την μεγάλη καταστροφή που υπέστησαν από το πέρασμα του τυφώνα Stan στη νότια Τσιάπας, προχωρούν αποφασισμένοι να στηρίζουν και να ενισχύσουν την αυτονομία των κοινοτήτων, επιλέγοντας να βαδίσουν πέρα από τα σύνορα της εξεγερμένης ζώνης.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΥΦΩΝΑ STAN ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΙΑΠΑΣ

Μία νεκρή και εκατοντάδες Ζαπατίστας, βάσεις στήριξης του EZLN, έχουν πληγεί από το πέρασμα του τυφώνα Stan στη νότια Τσιάπας. Σύμφωνα με ένα πρώτο απολογισμό τις μεγαλύτερες ζημιές υπέστησαν ο δήμος Huixtla, οι ορεινές κοινότητες Toquian, La Laguna, Las Nubes καθώς και όσες βρίσκονται κοντά στην πόλη Tapachula. Μια ολόκληρη αυτόνομη κοινότητα, η Che Guenara, βυθίστηκε κάτω από τη λάσπη. Το μέγεθος της καταστροφής της ήταν τέτοιο ώστε να θεωρείται πια παρελθόν, όπως φαίνεται και από τις δηλώσεις οπαδών του PRI (πρώην κυβερνητικό κόμμα) και αντιζαπατίστας: «Τώρα πια τελειώσαμε με το τσουνάμι των ινδιάνων, οι Ζαπατίστας τελείωσαν». Πολλοί από τους πληγέντες βρήκαν καταφύγιο σε σπίτια συγγενών τους σε γειτονικά χωριά, ενώ όσοι κατέληξαν στο δήμο Belisario Domínguez, (η πλειοψηφία των κατοίκων του οποίου ανήκουν στο PRI) που επίσης υπέστη σοβαρές καταστροφές, εκδιώχθηκαν.

Οι Ζαπατίστας δεν δέχονται κανέναν είδους κυβερνητική βοήθεια αν και οι ανάγκες τους σε ρύζι, καλαμπόκι, λάδι, φάρμακα (αντιγριπικά, αντιπυρετικά, αντιβιοτικά, αναλγητικά, για τον εμετό και τη διάρροια) είναι πάρα πολύ μεγάλες. Οργανώνονται μόνοι τους και με την αλληλεγγύη των συντρόφων τους, αγωνίζονται για να ξανακτίσουν τις κοινότητές τους.

OLGA ISABEL, ROBERTO BARRIOS, SAN CRISTOBAL: Επιθέσεις και απειλές εναντίον αυτόνομων δήμων και απόπειρα δολοφονίας σε ακτιβιστή, μέλος της «Άλλης Εκστρατείας»

Από τις 18 Οκτώβρη ο αυτόνομος ζαπατιστικός δήμος Olga Isabel και οι βάσεις στήριξης του EZLN της περιοχής Chilon δέχονται επιθέσεις και απειλές από μία παραστρατιωτική οργάνωση του πρώην κυβερνητικού κόμματος PRI (θεσμικό επαναστατικό κόμμα) με το όνομα Orddic (Οργάνωση για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των ιθαγενών και των αγροτών).

Όπως καταγγέλλουν το αυτόνομο συμβούλιο του δήμου και η Επιτροπή Καλής Διακυβέρνησης «Καρδιά του Ουράνιου Τόξου της Ελπίδας» στις 18.10.2005 εκατό μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης Orddic, μερικά από τα οποία ένοπλα, συνοδευόμενα από μονάδα της Seguridad Pública

επιχείρησαν να καταλάβουν Ζαπατιστικά εδάφη, αλλά εμποδίστηκαν από τους Ζαπατίστας καθώς και από μέλη της οργάνωσης CENPI. Τις επόμενες μέρες κάνουν την εμφάνισή τους στην περιοχή στρατιωτικά οχήματα με σκοπό να φωτογραφίσουν το οίκημα στο οποίο στεγάζεται και συνεδριάζει το αυτόνομο συμβούλιο, καθώς και δύο εκπρόσωποι του υπουργείου «πρόνοιας των ιθαγενικών λαών» οι οποίοι δηλώνουν ξεκάθαρα ότι όλες οι ενέργειες της Orddic γίνονται σύμφωνα με τις εντολές της ομοσπονδιακής κυβέρνησης. Πρόθεση της κυβέρνησης, όπως όλα δείχνουν, είναι να προκαλέσει συγκρούσεις μεταξύ των ιθαγενών, προσφέροντας τίτλους ιδιοκτησίας Ζαπατιστικών εδαφών σε κατοίκους κυβερνητικών κοινοτήτων, προτρέποντας συγκράτους τους δεύτερους να τα διεκδικήσουν ακόμα και με τη βία. Πολλοί αναλυτές και μέλη οργάνωσης υπεράσπισης δικαιωμάτων εκφράζουν φόβους ότι ίσως επαναληφθεί μία νέα Acteal (σφαγή 45 ιθαγενών από παραστρατιωτικούς τον Δεκέμβρη του 1997). Εξάλλου, η μέθοδος παραμένει η ίδια.

Τον Οκτώβρη παραστρατιωτικοί, εκ των οποίων κάποιοι μεθυσμένοι, επιχειρούν να εισβάλλουν με πυροβολισμούς στο καρακόλ του Roberto Barrios αλλά εμποδίζονται από την περιφρούρηση. Τις επόμενες μέρες η εφημερίδα "El Cuatro Poder" («Τέταρτη Εξουσία») σε ρεπορτάζ της αναφέρει ότι οι Ζαπατίστας εμποδίζουν με πυροβολισμούς την ελεύθερη μετακίνηση των πολιτών από τις ζώνες επιρροής τους. Στις 8 Νοέμβρη η Επιτροπή Καλής Διακυβέρνησης της βόρειας ζώνης (με καρακόλ το Roberto Barrios) δημοσιεύει ανακοίνωση με την οποία καταγγέλλεται, όχι μόνο το γεγονός, αλλά και οι μεθοδευμένες προσπάθειες συκοφάντησης των αυτόνομων δήμων και κοινοτήτων από την εν λόγω εφημερίδα.

Το Νοέμβρη ένα μέλος της «άλλης εκστρατείας» και υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δέχεται επίθεση στο σπίτι του στη πόλη San Cristobal από 6 άτομα, που κρατούσαν μαχαίρια και ματσέτες, και τραυματίζεται σοβαρά στο λαιμό και στο πρόσωπο. Οι υποψίες των περισσότερων στρέφονται στο περιβάλλον του Pablo Salazar, κυβερνήτη της Chiapas και φίλο προσκεimenou στο κόμμα του PRD.

Ο FZLN ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ

Στις 23 Νοεμβρίου ανακοινώνεται από τον EZLN ότι το Ζαπατιστικό Μέτωπο (FZLN) διαλύεται οργανωτικά και επιστρέφει το όνομά του στον EZLN. Η απόφαση αυτή πάρθηκε μετά από πρόταση του EZLN, ώστε να δημιουργηθεί μία νέα οργάνωση, που θα εντάσσεται στην «επιτροπή εκτί» του EZLN και αφενός θα διαθέτει όλα τα χαρακτηριστικά που εκφράζανε τον FZLN και αναφέρονται στη 4η διακήρυξη (μία πολιτική οργάνωση πολιτών, από τα κάτω, που δεν φιλοδοξεί να γίνει πολιτικό κόμμα και δεν θα αγωνίζεται για την κατάληψη της εξουσίας), αφετέρου θα ενσωματώσει τα νέα της όπης (αντικαπιταλιστική και από τα αριστερά) «και θα βάζει πάντα πάνω από τις αντικειμενικές συνθήκες τις Ζαπατιστικές αρχές». Δεν θα υπάρχουν πια δύο οργανώσεις που ακολουθούν παράλληλους δρόμους για να φτάσουν στον ίδιο προορισμό. «Με αυτήν η "επιτροπή εκτί" του EZLN θα σχεδιάζει το σχήμα και θα ζωγραφίζει το Ζαπατιστικό χρώμα στο πολύχρωμο κίνημα της "άλλης εκστρατείας"».

Μετά από γενική συνέλευση στο εσωτερικό του FZLN αποφασίζεται η πλήρης διάλυσή του καθώς και η επιστροφή του ονόματος στον EZLN «ώστε εκείνος με τη σειρά του να αποφασίζει τι θα κάνει με αυτό» (από τις 127 επιτροπές διαλόγου που συγκροτούν το Ζαπατιστικό Μέτωπο, οι 123 συμφώνησαν με την πρόταση για πλήρη διάλυση, 3 πρότειναν να διατηρηθεί η οργανωτική του δομή αλλά να συνεχίσει με άλλο όνομα, ενώ ένας/μία δεν τάχθηκε υπέρ καμίας πρότασης δηλώνοντας ότι αποχωρεί). Οι επιτροπές και τα άτομα που συμμετείχαν στον FZLN θα μπορούν, στο εξής, αν θέλουν, να προσυπογράψουν την "εκτί" και να ενταχθούν στην «άλλη εκστρατεία» χωρίς όμως να χρησιμοποιούν πια το όνομα του Μετώπου. Επιπλέον, θα συγκροτηθεί μία μεταβατική επιτροπή από μέλη του FZLN η οποία θα είναι επιφορτισμένη ώστε να οργανώνει τη μετάβαση όλων των εργασιών και των υπαρχόντων της οργάνωσης στην "επιτροπή εκτί" του EZLN. Σε ανακοίνωση που δόθηκε στη δημοσιότητα στις 24 Νοεμβρίου ο FZLN απευθυνόμενος στον EZLN τονίζει, ότι «ήταν τιμή για τα μέλη του Μετώπου το ότι βαδίζαμε όλα αυτά τα χρόνια με το όνομα που μας δώσατε» διευκρινίζοντας ότι στο νέο αυτό δρόμο που τώρα ξεκινά ο EZLN θα τους βρει στο πλευρό του.

Η ΑΛΛΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Οι διαδικασίες για την οργάνωση της «άλλης εκστρατείας» συνεχίζονται. Σε δύο ανακοινώσεις του, στις 24 και 25 Νοεμβρίου, ο EZLN

αναφέρει ότι « προχωρά η οργάνωση της συμμετοχής του , ειρηνικής και πολιτικής , στις εργασίες που έχουν τονιστεί από την έκτη διακήρυξη που είναι η «άλλη εκστρατεία» , οι συμφωνίες και οι συμμαχίες με πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς στο Μεξικό , η πραγματοποίηση μιας διηπειρωτικής συνάντησης και η υποστήριξη των αγώνων και των αντιστάσεων για την ανθρωπότητα και ενάντια στον φιλελευθερισμό σε όλο τον κόσμο » .

Καταγράφεται επίσης ο αριθμός των οργανώσεων , των συλλογικοτήτων και των ατόμων που έχουν προσχωρήσει στην «άλλη εκστρατεία» και έχουν προσυπογράψει την έκτη διακήρυξη ως τις 20 Νοεμβρίου .

64 πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς, 120 ιθαγενικές οργανώσεις και ινδιάνικοι λαοί, 203 κοινωνικές οργανώσεις, 498 ΜΚΟ , ομάδες και συλλογικότητες 2020 άτομα (που συμμετέχουν είτε ως άτομα είτε ως οικογένειες είτε ως κάτοικοι συνοικιών ή κοινοτήτων, 427 διεθνείς

Η περιοδεία των Ζαπατίστας για την «άλλη εκστρατεία» θα ξεκινήσει στις 1 και 2 Ιανουαρίου 2006 από το San Cristobal.

Αναγγέλλεται συγχρόνως , η δημιουργία μιας ομάδας εργασίας , η οποία θα ονομάζεται «Ζαπατιστικός Σύνδεσμος» και η οποία θα εργάζεται κάτω από τη διεύθυνση της «επιτροπής εκτί» του EZLN (που συγκροτήθηκε μετά την έκδοση της όγης διακήρυξης και ασχολείται «με την συλλογή , την επεξεργασία και τη διάδοση σε όλους και όλες της πληροφόρησης που παράγουν όσοι συμμετέχουν στην "άλλη εκστρατεία" ») και θα έχει σαν αντικείμενο την οργάνωση της «άμεσης επικοινωνίας όλων αποκλειστικά με την «επιτροπή εκτί» . Για το σκοπό αυτό λειτουργεί από τις 30 Νοεμβρίου μία ειδική ηλεκτρονική σελίδα , www.ezln.org.mx , με δύο συνδέσμους (links) : www.enlacezapatista.ezln.org.mx που αφορά την «άλλη εκστρατεία» και zeztainternacional.ezln.org.mx που αφορά τις διεθνείς συναντήσεις η οποία θα περιέχει και τη διαδικτυακή πληροφόρηση που συγκέντρωσε το περιοδικό Rebelión κατά τη διάρκεια των 5 προηγούμενων μηνών .

Όσον αφορά τη πρόταση για διηπειρωτική συνάντηση έχει συγκροτηθεί η λεγόμενη «διαγαλαξιακή επιτροπή» του EZLN με υπεύθυνο τον *teniente coronel insurgente* Moises , η οποία αποτελείται από *commandantes* και *commandantas* της Παράνομης Επαναστατικής Ιθαγενικής Επιτροπής Γενική Διοίκηση του EZLN , οι οποίοι θα εναλλάσσονται . Με την επιδίωξη ότι «η σύλληψη , οργάνωση και υλοποίηση της διηπειρωτικής συνάντησης , που προτάθηκε από την 6η διακήρυξη , να είναι προϊόν της πραγματικής συμμετοχής των μελών "της άλλης εκστρατείας" σε όλο τον κόσμο και όχι μια απόφαση μονόπλευρη του EZLN , από την 1η Δεκεμβρίου αυτού του έτους και το λιγότερο μέχρι τις 30 Ιουνίου του 2006 θα πραγματοποιηθούν προπαρασκευαστικές συναντήσεις και συνελεύσεις ομάδων , ατόμων ή διαδικτυακές ώστε να θέσουν τις προτάσεις τους σχετικά με τη διηπειρωτική (συμπεριλαμβανόμενης της ημερομηνίας και του τόπου έναρξης) και αυτό θα πραγματοποιηθεί με συμφωνία της πλειοψηφίας » . Για την πραγματοποίηση αυτών των συναντήσεων με τον EZLN θα υπάρχει κάποιος χώρος στο καρακόλ της Realidad . « Αφού τελειώσει αυτό το στάδιο των 7 μηνών των συνελεύσεων , τότε θα αποφασιστεί αν αυτές θα συνεχισθούν ή ποια θα πραγματοποιηθεί , από το μήνα Ιούλιο του 2006 , η διηπειρωτική » . Τέλος προτείνεται να συγκροτηθούν διαγαλαξιακές επιτροπές και στις 5 ηπείρους και να πραγματοποιηθούν προπαρασκευαστικές συναντήσεις και σε άλλες χώρες , στις οποίες θα μπορεί να παρευρίσκεται και κάποιο μέλος της διαγαλαξιακής επιτροπής .

Η επιλογή αυτή του Ζαπατιστικού κινήματος να ενώσει τον αγώνα των Ιθαγενών με τους αγώνες και τις αντιστάσεις άλλων κομμάτων της κοινωνίας δεν αποτελεί κάτι το νέο . Από τις πρώτες μέρες της εξέγερσης ο EZLN απευθύνθηκε στα κομμάτια της κοινωνίας τα πιο καταπιεσμένα , τους από κάτω , που δεν ανήκουν σε κανένα κόμμα , όχι μόνο για να ζητήσει την αλληλεγγύη τους αλλά κυρίως με την ελπίδα να «μετατραπεί αυτή η πχώ σε πολλές φωνές , σε ένα δίκτυο από φωνές που επωφελείται από τη κώφωση της εξουσίας » .

Το Ζαπατιστικό κίνημα δεν θεώρησε ότι ποτέ ότι ήταν μόνο ιθαγενικό . Η διεκδίκηση των δικαιωμάτων των ιθαγενικών λαών θεωρούνταν πάντα ως σημείο εκκίνησης για πιο βαθιές αλλαγές στη κοινωνία και το κίνημα . « Πίσω από μας είμαστε εσείς . Πίσω από τις κουκούλες μας είναι το πρόσωπο όλων των αποκλεισμένων γυναικών , όλων των ξεχασμένων ιθαγενών , όλων των καταδιωγμένων ομοφυλόφιλων , όλων των περιθωριοποιημένων νέων , όλων των κατατρεγμένων μεταναστών , όλων των φυλακισμένων και το λόγο και την σκέψη τους , όλων των ταπεινομένων εργατών , όλων των νεκρών από λησμονιά , όλων των απλών και συνηθισμένων ανδρών και γυναικών που δεν μετράνε , που δεν φαίνονται , που δεν έχουν όνομα , που δεν έχουν αύριο » .

(Ταγματάρχης Ana Maria Διηπειρωτική Συνάντηση , Ιούλιος 1996)

Με την 6η Διακήρυξη και την «άλλη εκστρατεία» το δίκτυο αυτών των φωνών αντίστασης αποκτά μία νέα δυναμική . Ελπίδα των Ζαπατίστας και όλων μας είναι να υπάρξει η πχώ αυτών των φωνών . «Το μόνο που δεν μπορεί να γίνει είναι να τη δημιουργήσουμε εμείς εκεί όπου δεν υπάρχει » .

Απόσπασμα συνέντευξης του Τζέϊμς Πέτρα στην εφημερίδα Rebellion στις 5/6/2002 για το σχέδιο Πουέμπλα-Παναμά

ΣΧΕΔΙΟ ΠΟΥΕΜΠΛΑ – ΠΑΝΑΜΑ

Ένα σχέδιο υποταγής

Ποιες είναι οι βάσεις του σχεδίου που ονομάστηκε Σχέδιο Πουέμπλα – Παναμά;

ΤΖ. ΠΕΤΡΑΣ: Στην πραγματικότητα είναι μια πρωτοβουλία την οποία προώθησε ο πρόεδρος Βισέντε Φοξ και έχει σαν κεντρική ιδέα να προσφέρει μεγαλύτερες ευκαιρίες ώστε οι Ηνωμένες Πολιτείες , και σε μικρότερο βαθμό τμήματα της αστικής τάξης της Ασίας , της Ευρώπης και του Καναδά , να έχουν πρόσβαση σε όλους τους τομείς της οικονομίας και σε φτηνή εργατική δύναμη όχι μόνο στο Μεξικό , αλλά και στην Κεντρική Αμερική . Ξεκινώντας από αυτή την κεντρική ιδέα , δημιουργείται η ανάγκη να τελειώσουν με τα εμπορικά σύνορα και οποιαδήποτε εργατική νομοθεσία . Προβλέπεται για μια επέκταση των μακιλαδόρες προς τον νότο , αφού το σχέδιο των μακιλαδόρες απέτυχε και τα κεφάλαια που βρίσκονταν στα βόρεια σύνορα φεύγουν προς την Κίνα , όπου η εργατική δύναμη είναι πιο φτηνή . Η ιδέα του Σχεδίου Πουέμπλα-Παναμά είναι να ανοίξει χώρο προς το νότο , όπου οι εργαζόμενοι είναι πιο φτωχοί και σε κατάσταση απελπισίας , σε βαθμό που θα μπορούσαν να σκεφθούν να ανταγωνιστούν τους Κινέζους εργαζόμενους και εκείνους των άλλων ασιατικών χωρών . Αυτό το σχέδιο έχει ένα τεράστιο κόστος για τους Μεξικανούς πολίτες , επειδή συμπεριλαμβάνει τη χρηματοδότηση μιας γιγαντιαίας υποδομής από την κυβέρνηση . Τα χρήματα που προέρχονται από τους φόρους που πληρώνει ο πληθυσμός , θα δοθούν για την κατασκευή νέων μεγάλων δρόμων , αεροδρομίων , λιμανιών , αυτοκινητόδρομων και κέντρων συντήρησης , επίσης θα παρέχουν διευκολύνσεις για την επένδυση μεγάλου όγκου κεφαλαίων . Το Σχέδιο Πουέμπλα-Παναμά είναι ένα σχέδιο που μπορεί εύκολα να περάσει από το 1 δις . Δολάρια στα 10 δις . Δολάρια , αυτή είναι η ουσία του σχεδίου . Προβλέπεται για επέκταση του συστήματος των μακιλαδόρες μαζί με μια γκάμα δραστηριοτήτων που συνδέονται με το πετρέλαιο , το φυσικό αέριο και με ορισμένα τροπικά προϊόντα , που θα μπορούσαν να συνδεθούν με τους κύκλους που ελέγχονται από τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ , τον ευρωπαϊκό , τον κορεάτικο και τον ιαπωνικό .

Με αυτή την έννοια , το Σχέδιο Πουέμπλα-Παναμά αποτελεί μέρος μιας στρατηγικής για τη δημιουργία μιας νέας παγκόσμιας τάξης

ΤΖ. ΠΕΤΡΑΣ: Είναι ενταχμένο στο πλαίσιο μιας μεγαλύτερης υποταγής του Μεξικού στο βορειοαμερικανικό κεφάλαιο , κάτι που ξεκίνησε από τον καιρό του Μιγκέλ ντε λα Μαδρίδ , του Κάριλος Σαλίνας δε Γκουτάρρι και του Γονέστο Σεδίγιο . Στη διάρκεια τριών εξετιών διακυβέρνησης , άνοιξαν τεράστιες δυνατότητες ώστε οι βορειοαμερικανικές πολυεθνικές να αγοράσουν τράπεζες , συστήματα τηλεπικοινωνιών , εμπορικά κέντρα , τουριστικές περιοχές και αλυσιδές φαστ-φουντ . Αυτό που παίζεται τώρα είναι το πώς να τις επεκτείνουν προς την Κεντρική Αμερική όπου το Μεξικό παίζει το ρόλο του μικρότερου εταίρου (των ΗΠΑ) . Με αυτή την έννοια το Σχέδιο Πουέμπλα-Παναμά δεν είναι ένα βήμα ολοκλήρωσης προς την παγκόσμια αγορά , αλλά υποταγής του Μεξικού και των χωρών της Κεντρικής Αμερικής στις ΗΠΑ και στους ανταγωνιστές τους της Ευρώπης και της Ασίας . Τα κοινωνικά αποτελέσματα του σχεδίου θα είναι καταστροφικά για τους μικρούς αγρότες και για τους εργαζόμενους της περιοχής , που θα τους στέλνουν να δουλέψουν κάτω από διάφορες συνθήκες εκμετάλλευσης , τις χειρότερες που μπορεί να φανταστεί κανείς για το Μεξικό , με ένα επίπεδο μισθών πιο χαμηλό και από εκείνο των μακιλαδόρες στα βόρεια σύνορα . Με όλα αυτά το Μεξικό θα χάσει την ικανότητά του να διαχειρίζεται την οικονομία του , επειδή δεν πρόκειται για ένα Σχέδιο Πουέμπλα-Παναμά , αλλά Τέξας-Πουέμπλα , Λος Άντζελες-Πουέμπλα , Ουάσινγκτον-Πουέμπλα . Πρέπει να σκεφτόμαστε ότι η Πουέμπλα είναι ένα σημείο αναφοράς για επενδύσεις κεφαλαίων , αλλά αυτοί που ενοούνται από αυτό βρίσκονται πολύ μακριά από αυτό το σημείο .

**ΑΒΑΤΟ Α ΛΑ ΣΤΟΥΣΕΡΔΑ
ΗΑΥ ΗΜΑ ΗΟΖ ΟΥΕ ΟΡΣΤΑ:**

REBELDIA!!!

Για επικοινωνία:
“απο κοινού”, χώρος κοινωνικής ανατροπής και πράξης
Βελισσαρίου 3, Παλιά Βόλου Τ.Κ. 38334
e-mail: apokoīnouvolos@yahoo.gr